чл 2

Решение № 15558 от 25.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 8592/2013 г., VII о., докладчик съдията Даниела Мавродиева

чл. 2, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ
чл. 8, ал. 2 ЗПУКИ

Конфликт на интереси възниква при наличието на сложен фактически състав, който включва при условията на кумулативност три юридически факта: 1. наличие на лице, което заема публична длъжност; 2. наличие на частен интерес на лицето и 3. констатираният интерес да може да повлияе върху безпристрастното обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето.

В сравнение с предишната редакция на чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ текста, при която частният интерес и облагата бяха тъждествени понятия, то в действащата норма законодателят ги е обособил и ги е поставил в съотношение причина-следствие. Интересът е субективната предпоставка по смисъла на чл. 2, ал. 2. Законодателят е възприел частния интерес като мотив, движеща сила, цел на действията и бездействията на овластеното лице. В случая не се изисква облагата да е постигната или да е реализирана. Конфликтът на интереси е преди всичко деяние, което е в отклонение и противоречие на публичния интерес. Той предполага наличието на частен интерес на задълженото лице, без да е задължително този частен интерес да е реализиран. Постигането на резултат не е необходимо. В този смисъл конфликтът на интереси като административно нарушение има формален характер. Достатъчно е частният интерес да съществува като възможност. При тази ситуация той ще може да повлияе на упражняването на правомощията на съответното лице. От друга страна законът никъде не поставя изискване към облагата да е незаконна или да е в резултат на неправомерно упражняване на правомощия или задължения от страна на лицето заемащо публична длъжност.

Тълкуването на чл. 2, ал. 1 ЗПУКИ води до извода, че лицето следва задължително да разполага със съответните властнически правомощия. Това което законодателят не изисква в случая е доказване на факта дали в действителност и как упражнените властически правомощия са повлияни от установения частен интерес. Т. е. конфликт на интереси може да има единствено, ако съответният частен интерес на лицето заемащо публична длъжност или на свързаното с него лице е във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия. Допустимо е тези правомощия да са дори като чл. на колективен орган.

Съгласно чл. 8, ал. 2 ЗПУКИ лице, заемащо публична длъжност, няма право да сключва договори или да извършва други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията или задълженията си по служба.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси против решение № 2697/22.04.2013 г. по адм. д. 1053/2013 г. по описа на Административен съд София-град.

В жалбата са развити съображения за неправилност на решението на първоинстанционния съд поради противоречие на същото с материалния закон и необоснованост. Претендира се отмяна на решението и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- Йорданка Величкова Пенкова в писмен отговор оспорва жалбата.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Върховният административен съд, преценявайки обжалваното решение с оглед заявените касационни основания и служебно, съобразно разпоредбата на ал. 2 на чл. 218 АПК, за да се произнесе, взе предвид:

С обжалваното решение Административен съд София-град е отменил решение № 165 от 10.01.2013 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), с което е установен конфликт на интереси по отношение на Йорданка Величкова Пенкова - директор на Районна здравноосигурителна каса - Шумен за това, че в качеството си на лице, заемащо публична длъжност, по смисъла на чл. 3, т. 19 от ЗПУКИ, е сключила договор № 270200/04.02.2011 г., договор № 270200/27.01.2010 г., договор №

Спорният по делото въпрос е: налице ли е частен интерес при сключването на 4-те договора от страна на директора на РЗОК- Шумен. За да се отговори на този въпрос следва да се направи анализ на разпоредбите на чл. 2 и чл. 8, ал. 2 ЗПУКИ.

Съгласно чл. 2 ЗПУКИ конфликт на интереси възниква, когато лице, заемащо публична длъжност, има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Частен е всеки интерес, който води до облага от материален или нематериален характер за лице, заемащо публична длъжност, или за свързани с него лица, включително всяко поето задължение. Облага е всеки доход в пари или в имущество, включително придобиване на дялове или акции, както и предоставяне, прехвърляне или отказ от права, получаване на привилегия или почести, получаване на стоки или услуги безплатно или на цени, по-ниски от пазарните, помощ, глас, подкрепа или влияние, предимство, получаване на или обещание за работа, длъжност, дар, награда или обещание за избягване на загуба, отговорност, санкция или друго неблагоприятно събитие.

Конфликт на интереси възниква при наличието на сложен фактически състав, който включва при условията на кумулативност три юридически факта: 1. наличие на лице, което заема публична длъжност; 2. наличие на частен интерес на лицето и 3. констатираният интерес да може да повлияе върху безпристрастното обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето.

В случая първата предпоставка е налице.

Втората предпоставка е регламентирана в чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ. В сравнение с предишната редакция на текста, при която частният интерес и облагата бяха тъждествени понятия, то в действащата норма законодателят ги е обособил и ги е поставил в съотношение причина-следствие. Интересът е субективната предпоставка по смисъла на чл. 2, ал. 2. Законодателят е възприел частния интерес като мотив, движеща сила, цел на действията и бездействията на овластеното лице. В случая не се изисква облагата да е постигната или да е реализирана. Конфликтът на интереси е преди всичко деяние, което е в отклонение и противоречие на публичния интерес. Той предполага наличието на частен интерес на задълженото лице, без да е задължително този частен интерес да е реализиран. Постигането на резултат не е необходимо. В този смисъл конфликтът на интереси като административно нарушение има формален характер. Достатъчно е частният интерес да съществува като възможност. При тази ситуация той ще може да повлияе на упражняването на правомощията на съответното лице. От друга страна законът никъде не поставя изискване към облагата да е незаконна или да е в резултат на неправомерно упражняване на правомощия или задължения от страна на лицето заемащо публична длъжност.

Третата предпоставка, регламентирана в чл. 2, ал. 1 от закона е частният интерес да може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Тълкуването на тази разпоредба води до извода, че лицето следва задължително да разполага със съответните властнически правомощия. Това което законодателят не изисква в случая е доказване на факта дали в действителност и как упражнените властически правомощия са повлияни от установения частен интерес. Т. е. конфликт на интереси може да има единствено, ако съответният частен интерес на лицето заемащо публична длъжност или на свързаното с него лице е във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия. Допустимо е тези правомощия да са дори като чл. на колективен орган.

Нормата на чл. 8, ал. 2 ЗПУКИ забранява сключването на договори в частен интерес при изпълнение на правомощия или задължения по служба. Т. е. сключването на договора следва да е във връзка с изпълнение на правомощията или задълженията на овластеното лице, т. е овластеното лице трабва да е "възложител" по договора, а не "изпълнител"

В случая е безспорно, че директорът на РЗОК - Шумен, сключвайки договорите за оказване на специализирана извънболнична медицинска помощ, изпълнява възложените му от закона властнически правомощия в сферата на здравеопазването по чл. 59, ал. 1 ЗЗО, във вр. с чл. 20, ал. 1, т. 4 ЗЗО. Договорите са сключвани с "Частна психиатрична клиника 2000" ООД, като собственици на 97% от капитала на дружеството са бащата и сестрата на Пенкова, а управител на дружеството е бащата на Пенкова, т. е. същите са свързани лица по смисъла на § 1, т. 1 ДР на ЗПУКИ. Тълкуването на цитираните по горе разпоредби и анализът на представените по делото доказателства водят до извод, че договорите са сключени в частен интерес. Частният интерес в случая се изразява във възможността дружеството да получава плащания от бюджета на НЗОК в резултат на сключените договори, а бащата и сестрата, като

чл. 2

Решение № 1023 от 22.01.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11062/2012 г., V о., докладчик председателят Андрей Икономов

чл. 2, ал. 1,
чл. 2, ал. 2,
чл. 2, ал. 3 ЗПУКИ

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ). Образувано е по касационна жалба на Веселин Генов Николов от гр. Разград, против решение № 3381/19.06.2012 г., постановено по а. д. № 1229/2012 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ).

Касационната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима.

С обжалваното решение състав на АССГ е отхвърлил като неоснователна жалбата на Николов срещу решение № 24/22.12.2011 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ, Комисията) в частта му, с която е установен конфликт на интереси по отношение на него, на длъжността директор на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) - Разград за това, че при упражняване на правомощията си по служба е издавал заповеди в частен интерес, с което е нарушил чл. 8, пр. 1 от ЗПУКИ, както и не е подавал декларация по чл. 12, т. 4 от закона и не се е отвеждал от изпълнение на задълженията си - нарушение на чл. 16, във връзка с чл. 37 от ЗПУКИ.

Недоволен от решението, Николов го обжалва. Счита същото за неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Моли отмяната му. Моли да се отмени и решението на КПУКИ. Претендира разноските по делото.

Ответната страна - КПУКИ, чрез процесуалния си представител, счита касационната жалба за неоснователна.

Заинтересованата страна Лилия Генова Воденичарова не взема становище по жалбата.

Прокурорът дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, състав на пето отделение (ВАС), за да се произнесе по касационната жалба, възприе изцяло приетото за установено от състава на АССГ. Фактическите констатации на съда не се оспорват от касатора. Предмет на жалбата са правните му изводи.

Към установената фактическа обстановка настоящият състав на ВАС счита за необходимо да добави и следните обстоятелства, установени от представените по делото писмени доказателства:

а/ Комисията не е събирала доказателства, от които да се установи количеството и качеството на трудовото изпълнение и конкретните резултати на служителката Лилия Генова Воденичарова през периодите, за който е установен конфликт на интереси за нейния брат - касатора Николов при определяне на периодичното материално стимулиране (ПМС) на служителите в ТП на НОИ - Разград;

б/ Видно от Справки за получено ПМС от служителите на ТП на НОИ Разград, има периоди (м. VII - VIII.2009 г. - л. 217, м. VII - VIII.2011 г. - л. 244 и м. III - IV.2011 г. - л. 246), в които средното получено ПМС от служителите, назначени на длъжност степен 8, категория 3 (каквато е и категорията и степента на Воденичарова) е по-високо по размер от полученото от нея лично;

в/ Видно от представените по преписката справки за получени суми за ПМС (л. 214, 216 - 218 и 238 - 247) има служители, които са на длъжност и категория, както тези на Воденичарова, но са получили ПМС в по-голям размер от нея лично, както и такива, получили ПМС в същия размер;

г/ Видно от предложенията на прекия ръководител на Воденичарова - началникът на Отдел "Пенсии", сравнени с посочените по-горе справки е, че има случаи в които началникът на отдела е предложил по-висок размер ПМС за Воденичарова, в сравнение с получения от нея за същия период. Така е за м. III, VII, IX.2009 г. (справки съответно на л. 42 и 43), м.

загуба, отговорност, санкция или друго неблагоприятно събитие. От горното следва, че за да е налице "частен интерес", задължително и винаги трябва да съществува "облага" по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗПУКИ.

Общоизвестно и съществено при тълкуването и разкриването на целта на този закон е, че той преследва облагата в случаите, когато тя е незаконна или получена неоснователно следствие на заеманата публична длъжност и/или връзката със свързано лице, заемащо такава длъжност. Това са случаите на обогатяване - лично или на свързани лица, следствие на неправомерното използване на възможностите, предоставяни от заеманата публична длъжност. Посочените обстоятелства - облага и частен интерес, следва да са установени по надлежния ред и с предвидените за това в закона доказателства. Облага, получена следствие законосъобразно изпълнение на възложената дейност от страна на лицето, заемащо публична длъжност или от свързаните с него лица, не води до "частен интерес" по смисъла на този закон и съответно - до "конфликт на интереси". Целта на закона както се каза, е да попречи на възможността за незаконно обогатяване и/или получаване на нематериални облаги чрез използване на служебното положение от облагодетелствувалото се лице, изпълняващо публична длъжност, както и на свързаните с него лица. По делото липсват доказателства, установяващи наличието на частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията и задълженията, осъществявани по служба от Николов по смисъла на чл. 2, ал. 2 вр. с ал. 3 ЗПУКИ. За да приеме наличие на конфликт на интереси, КПУКИ е изходила единствено от фактите, че Николов и началник

Сектор ОП в същото ТП Воденичарова, са свързани лица по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ и последната е получавала суми за ПМС. Посоченият обаче в решението на Комисията частен интерес - доходът в пари за Воденичарова от ПМС, е хипотетичен и се основава единствено на обстоятелството, че двете лица са свързани и работят в едно ТП на НОИ, което не е достатъчно. По делото липсват доказателства Воденичарова да е получавала средства за ПМС, без да е полагала съответния труд, или положеният от нея такъв да не отговаря на посочените по-горе критерии съгласно чл. 15 от Наредбата. Предвид тази липса, твърдението на Николов, че определените на свързаното с него лице суми за ПМС са на база действително постигнати резултати и положен труд, не е оборено по надлежния ред. Всички изложени обстоятелства, вкл. допълнително съобразените от ВАС водят до извода за липса на "облага" по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗПУКИ. "Облага", под формата на средства за ПМС безспорно е налице, но тя е получена следствие положен труд и постигнати резултати от Воденичарова, полага й се и не е незаконна. Липсата на облага по смисъла на закона води до липса на "частен интерес", а това от своя страна означава, че липсва и "конфликт на интереси". Тоест, налице е пълна липса на условията (предпоставките), визирани в хипотезите на нормите на ЗПРКИ, което води до материална незаконосъобразност на решението на КПУКИ.

При така изнесената правна природа на целта на ЗПУКИ като цяло и в частност - характеристиките на легалните понятия "конфликт на интереси", основаващ се на "частен интерес" и съответно - на "облага", по смисъла на чл. 2, ал. 1, 2 и 3 от закона, липсва установеното от Комисията нарушение по смисъла на чл. 8 от ЗПУКИ. В случая, при липсата на доказана "облага" и "частен интерес", не може да съществува и забрана за Николов като директор на ТП на НОИ, да издава заповеди за определяне на ПМС на служителите от ТП, вкл. и на свързаното с него лице - неговата сестра Воденичарова.

В казуса липсват основания да се твърди наличието на извършено нарушение от касатора и на задължението му по чл. 16 от ЗПУКИ, поради неподаване от него на декларации по чл. 12, т. 4 от с. з. във всеки случай, когато е издавал заповеди за определяне на суми за ПМС на служителите от ТП. Установената по-горе липса на "облага" води до липса на "частен интерес". Само при наличието на последния, за него възниква задължение по чл. 16, да подаде декларация по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ.

Нормата на чл. 37 е санкционна такава. Тя не включва в себе си нарушение, а само определя санкцията, която следва да се наложи на лице, нарушило задължението си по чл. 16 от ЗПУКИ.

В преписката по издаването на решението на Комисията липсват доказателства по въпросите, разгледани по-горе, поради което нейните фактически и правни изводи за наличен конфликт на интереси по отношение на Веселин Николов, произтичащ от допуснати нарушения по смисъла на чл. 8 и чл. 16 от ЗПУКИ се явяват необосновани и

чл. 2

Решение № 2645 от 25.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10977/2013 г., VII о., докладчик председателят Йовка Дражева

чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ
чл. 5 ЗПУКИ
чл. 11 ЗПУКИ

По смисъла на глава II от ЗПУКИ конфликтът на интереси се изразява в наличието на несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ или в нарушаване на законовите забрани на чл. 6 - чл. 11 ЗПУКИ. За да е налице конфликт на интереси, съгласно чл. 2 ЗПУКИ, са изискуеми три кумулативни предпоставки: лице, заемащо публична длъжност, частен интерес (облага) и възможността този частен интерес да повлияе върху обективното и безпристрастно изпълнение на задълженията или упражняване на правомощията на лицето по служба.

За да възникне "конфликт на интереси", следва да е налице установен по безспорен начин частен интерес, който от своя страна може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето, заемащо публична длъжност. Нормата на закона не предвижда възможност за възникване на "конфликт на интереси", основаващ се на хипотетичен "частен интерес". Частният интерес се свързва с материална или нематериална облага по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ или за лицето, заемащо публична длъжност или за свързаните с него лица.

Производството е по чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационната жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси срещу решение по адм. д. № 2627/2013 г. по описа на АССГ с искане за отмяна поради материална незаконосъобразност. Нарушена е забрана на чл. 11 от ЗПУКИ. Неправилно съдът приема, че няма доказателства за възмездност на даденото съгласие. Директорът на ОП "Гробищни паркове" София е дал съгласие за поставяне на рекламно табло не на определеното за целта място, което е извън правомощието му по чл. 40, т. 2 от Наредбата за гробищни паркове и погребално-обредна дейност на територията на СО. Надписът на табелата представлява реклама на "Частен гробищен парк "Бояна" по смисъла на т. 5 от Приложение № 6 към чл. 24, ал. 1 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на СО. В писмените бележки процесуалният представител твърди, че е доказана нематериална облага по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗПУКИ, частен интерес на дружеството, което управлява и стопанисва единствения Частен гробищен парк на територията на Столична община. Нематериалната облага представлява оказване на влияние, помощ и подкрепа за Частен гробищен парк "Бояна " ЕАД. Григоров имал правомощия във връзка с дейността на търговското дружество, защото то било задължено да уведоми директора на ОП "Гробищни паркове" за извършваните от него траурни услуги. По същество иска отмяна на първоинстанционното съдебно решение и отхвърляне на жалбата.

Ответната страна Венцислав Лазаров Григоров оспорва касационната жалба. Твърди, че е в неговите правомощия да определи местата, на които могат да се поставят съобщения, афиши, некролози. Твърдението, че таблото е поставено не на определеното за целта място е недоказано. В обяснението пред Комисията сочи, че табелата е била в коридора на административната сграда, там където е определеното от него място за обявления. Поставянето на таблото не е с рекламна цел. Прекият му ръководител от Столична община е разпоредил да постави информация за частния гробищен парк, защото има недостиг на гробни места в гр. София. ОП "Гробищни паркове" е бюджетно предприятие и няма търговски интерес, нито се конкурира с фирми от погребалния бизнес. Информационното табло не представлява реклама.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Правилен е изводът на решаващия съд за отсъствие на материалноправните предпоставки, обуславящи съществуването на конфликт на интереси при условията на чл. 11 от ЗПУКИ вр. с чл. 2 от закона, включващ - лице, заемащо публична длъжност, наличие на частен интерес на лицето и интересът да може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на служебните му задължения. От тази дефиниция следва, че конфликт на интереси може да има единствено в случаите, когато съответният

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 10977/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 2627/2013 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 3861 от 10.06.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 2627/2013 г.

чл. 2

Дата 26.6.2014 г.

Решение № 2349 от 19.02.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11346/2012 г., V о., докладчик председателят Андрей Икономов

чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ
чл. 8 ЗПУКИ
чл. 28, ал. 4 ЗПУКИ (отм.)
чл. 33, ал. 3 ЗПУКИ
чл. 35, ал. 1 ЗПУКИ
§ 24, ал. 3 ПЗР ЗПУКИ

За да възникне "конфликт на интереси", следва на първо място да е налице установен по безспорен начин, съществуващ частен интерес, който от своя страна може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето, заемащо публична длъжност. Законодателят е преценил, че дори само възможността съществуващият частен интерес да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на задълженията, води до състояние, което е обществено опасно и укоримо и като такова не следва да бъде допускано.

За да е налице "частен интерес", трябва да съществува "облага" по смисъла на чл. 2, ал. 3 ЗПУКИ. ЗПУКИ преследва облагата в случаите, когато тя е незаконна или получена следствие заеманата публична длъжност и/или връзката със свързано лице, заемащо такава длъжност. Такива са случаите на обогатяване - лично или на свързани лица, следствие на неправомерното използване на възможностите, предоставяни от заеманата публична длъжност. Посочените обстоятелства - облага и частен интерес, следва да са установени по надлежния ред и с предвидените за това в закона доказателства.

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ). Образувано е по касационна жалба от Димитър Стойчев Ташев от гр. Ракитово, обл. Пазарджик, чрез процесуален представител, против решение № 1658 от 27.03.2012 г., постановено по а. д. № 3435/2010 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ). С последното е отхвърлена жалбата му против решение № 1 от 28.12.2009 г. на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН), с което от своя страна, е установен конфликт на интереси на жалбоподателя на длъжност "главен инспектор" в РО ИДТН София, ГД "ИДТН" при ДАМТН.

Подадена е и втора касационна жалба от Ташев против допълнително решение № 4159/18.07.2012 г. по горепосоченото дело на АССГ, с което съдът е наложил глоба на жалбоподателя в размер на 5 000 (пет хиляди) лева за извършено административно нарушение по чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 8 от ЗПУКИ и е присъдил в полза на държавата сумата от 6 546,98 лв., получена от "Ди Енд Джи Консулт" ООД, във връзка със сключените между него и "Тобо проект" ООД, и "Металмодул" ООД договори.

Касационните жалби са подадени в срок и са процесуално допустими.

В касационната жалба против първото решение на АССГ е посочено, че същото е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди се, че неправилно е възприето от съда, че жалбоподателят попада в хипотезата на чл. 3, т. 25 от ЗПРКИ (изм.), както и че по делото не са налице доказателства, установяващи частен интерес, който може да повлияе върху изпълнението на задълженията на Ташев по смисъла на чл. 2, ал. 2 във вр. с чл. 3 от ЗПУКИ (изм.).

Във втората касационна жалба е посочено, че допълнително решение № 4159/18.07.2012 г. следва да бъде отменено на основание чл. 209, т. 3 от АПК.

Иска се отмяна на процесните решения.

Ответната страна - председателят на ДАМТН не взема становище по касационните жалби.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на двете касационни жалби.

Върховният административен съд, състав на Пето отделение (ВАС), за да се

длъжност. В случая е установено, че Ташев е повлиян при изпълнение на служебните си задължения от облагата, която свързаното с него лице и той получават.

От представените данни по делото е видно, че Ташев е бил задължен всяка година да подава декларации за задълженията за разкриване и избягване на конфликт на интереси по смисъла на чл. 29а от ЗДСл (отм.), в които няма декларирани търговски, финансов или друг интерес във връзка с функциите му на съответната длъжност в ДАМТН, както собствен, така и а свързани с него лица. След влизане в сила на ЗПРКИ (изм.) от 1.01.2009 г. задълженията на лицата, заемащи публична длъжност подават декларации съгласно чл. 12 от закона. Ташев отново е посочил, че няма частен интерес, както и че не участва в търговски дружества, както и че няма свързани с него лица по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ и не е декларирал частен интерес по конкретен повод съгласно чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ. Доказано е, че Ташев е заверил проекти, изготвени от дружеството, в което е управител, както и е че другият управител е съпругата му, т. е. те са свързани лица по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ. В този случай съдебният състав закономерно приема, че при заверката на проектите Ташев действа в частен интерес, което по смисъла на закона, обосновава и изводите за това, че предприетите действия от страна на Ташев са насочени към реализиране на облага, както и заключението, че по отношение на него е налице конфликт на интереси и поведението му съставлява нарушение по смисъла на чл. 2 и чл. 8 от ЗПУКИ.

Касационният довод за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила е неоснователен. В касационната жалба е посочено, че в декларацията на л. 85 по делото, която е от 4.02.2009 г., Ташев е посочил, че е чл. на орган на управление и контрол на търговско дружество или кооперация. В т. 1 от декларацията от същата дата по чл. 12, т. 2 във вр. с чл. 14 от ЗПРКИ (изм.) Ташев е посочил, че не е управител или чл. на орган на управление или контрол на юридически лица с нестопанска цел, търговски дружества или кооперации (л. 83). Посочено е още, че няма свързани с него лица, дейността на които би довела до възникване на конфликт на интереси, както и че няма друга информация за частен интерес. От посоченото настоящият съдебен състав прави извод, че Ташев не е декларирал участието си в търговските дружества и свързаните с него лица, с които е възникнал конфликт на интереси при изпълнение на служебните му задължения.

Решението е постановено след обсъждане и преценка на всички събрани в хода на делото доказателства, както и на доводите на страните, а изводите на съдебния състав са подробно мотивирани. Съдебният акт съдържа и конкретни съображения за наличие на частен интерес за Ташев при заверка на проектите, съответно за конфликт на интереси на основанията, предвидени в ЗПУКИ.

Нормата на чл. 8 от ЗПУКИ установява забрана при изпълнение на публичната си длъжност лицето да участва в подготовката, обсъждането, приемането, издаването или постановяването на актове, да изпълнява контролни или разследващи функции или да налага санкции в частен интерес. Такова лице няма право да сключва договори или да извършва други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията си или задълженията си по служба. Съобразно доказателствата по делото, поведението на касатора правилно е квалифицирано като наличие на частен интерес, изразяващ се в получаване на облага в полза на самия него и на свързано с него лице, под формата на заверка на проекти, изготвени от "Ди Енд Джи Консулт" ООД.

Обоснован е изводът на съда, че процесното решение е издадено от компетентен орган, в установената форма, в съответствие с целта на закона, без противоречие с материалноправни разпоредби и при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение на касационната жалба срещу допълнително решение № 4159 от 18.07.2012 г. ВАС смята, че съгласно чл. 28, ал. 4 от ЗПУКИ (отм.), приложима по силата на § 24, ал. 3 от ПЗР на ЗИД на ЗПРКИ, съдът е бил длъжен да наложи предвиденото в закона наказание, както и да се произнесе по чл. 33, ал. 3 от ЗПУКИ.

Съгласно чл. 35, ал. 1 от ЗПУКИ лице, заемащо публична длъжност, което наруши разпоредба на глава втора от закона, се наказва с глоба в размер от 5000 до 7000 лв. Съдът е наложил минималният размер на предвидената глоба, тъй като правилно е установил, че Ташев е нарушил разпоредбата на чл. 8 от ЗПУКИ, заверявайки проекти, за които има частен интерес.

Неоснователни са доводите на касатора за неправилност на решението в частта с присъждането на сумата от 6 546,98 лв. в полза на държавата. Съдът правилно се е позовал на чл. 33, ал. 3 от ЗПУКИ във връзка с установеното по делото. От представените данни е видно,

чл. 2

Решение № 6148 от 8.05.2013 г. на ВАС по адм. д. № 1781/2013 г., V о., докладчик председателят Анна Димитрова

чл. 2, ал. 2 ЗПУКИ
чл. 8, изр. 2, пр. 2 ЗПУКИ
чл. 35 ЗПУКИ

Доколкото нарушаването на забраната на нормата на чл. 8 ЗПУКИ е свързана със санкционни последици по чл. 30 ЗПУКИ, не е допустимо разширително тълкуване на същата. Чл. 8, ал. 2, предл. второ ЗПУКИ забранява на лицата, заемащи публични длъжности извършването други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията или задълженията си по служба. Забавата за извършване на действие или бездействието не се обхваща от цитирания законов текст.

Съгласно чл. 2, ал. 2 ЗПУКИ частен е всеки интерес, който води до облага от материален или нематериален характер за лице, заемащо публична длъжност, или за свързани с него лица, включително всяко поето задължение до облага от материален или нематериален характер за лице, заемащо публична длъжност, или за свързани с него лица, включително всяко поето задължение. Не е достатъчна хипотетична възможност частният интерес да доведе до облага, тъй като това разбиране противоречи на формулировката на текста на чл. 2, ал. 2 ЗПУКИ, в който е употребен израза "води", а не "може да доведе".

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /КПУКИ/, срещу решение № 6789/11.12.2012 г. по адм. дело № 9677/2012 г. на Административен съд - София - град /АССГ/, с което е отменено решение № 118/13.09.2012 г. на КПУКИ, установяващо конфликт на интереси по отношение на Костадинка Стайкова Тодорова. Касаторът поддържа в касационната жалба и съдебно заседание чрез процесуален представител, че съдебното решение е неправилно - необосновано и материалноправно незаконосъобразно, иска отмяната му, отхвърляне на жалбата срещу решението на КПУКИ и присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касационна жалба - Костадинка Стайкова Тодорова, чрез процесуален представител иска оставяне на решението в сила и присъждане на разноски за първата съдебна инстанция.

Върховният административен съд, пето отделение, като прецени допустимостта на касационната жалба и наведените в нея отменителни касационни основания, съгласно чл. 209 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, АССГ е приел за установено, че оспореното пред него решение на КПУКИ, с което е установен конфликт на интереси по отношение на жалбоподателката, в качеството й на главен публичен изпълнител в отдел "Управление на дълговете", дирекция "Събиране" при ТД на НАП - Бургас, за това, че забавила връчването на покана за доброволно изпълнение с изх. № ИТ-00-5515 -1/6.04.2010 г. до "Зебрано" ЕООД в нарушение на чл. 8, изр. 2, пр. 2 ЗПУКИ вр. чл. 35 ЗПУКИ, е материалноправно незаконосъобразно. За да стигне до този си извод, съдът е посочил, че е безспорно установено, че жалбоподателката е заемодателка на Иван Пачалиев, който е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството, поради което Тодорова и Пачалиев са свързани лица по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ. Не е спорно, че жалбоподателката след възлагането й на 6.04.2010 г. от ръководител на екипа да изготви и връчи покана за доброволно изпълнение на дружеството за публични държавни вземания в размер на 13 596 лева, не е подала декларация по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ. Съдът е посочил, че забавянето на изготвянето и връчването на поканата за доброволно изпълнение не представлява осъществяване на дейност по смисъла на чл. 8 ЗПУКИ, същото е бездействие Освен, че няма осъществена дейност, липсват доказателства Тодорова да е получила облага от материален или нематериален характер, поради което не е налице частен интерес по смисъла на чл. 2 ЗПУКИ. Актовете на Тодорова, свързани с публичните задължения на дружеството по

чл. 2 ал. 3

Решение № 15983 от 3.12.2013 г. на ВАС по адм. д. № 6344/2013 г., VII о., докладчик председателят Таня Вачева

чл. 208 АПК
чл. 2, ал. 2 ЗПУКИ

Разпоредбата на чл. 2, ал. 2 ЗПУКИ определя като частен всеки интерес, който води до облага от материален или нематериален характер за лицето, заемащо публична длъжност или за свързани с него лица. Следователно, за да се приеме, че конфликт на интереси е налице, следва да се установи, че лице, заемащо публична длъжност, участва в гласуването с цел постигане на облага с материален или нематериален характер или с действията си по отношение на свързано с него лице поставя същото в по-благоприятно положение в сравнение с останалите, като му осигури подкрепа, предимство, избягване на загуба или неблагоприятно събитие и др. Законовите изисквания за облага и частен интерес следва да са установени по надлежния ред и с предвидените в закона доказателства.

Облага, получена на основание законосъобразно и точно изпълнение на възложената дейност от страна на лицето, заемащо публична дейност или от свързаните с него лица, не води до "частен интерес" по смисъла на закона и съответно до "конфликт на интереси". Целта на закона е да попречи на възможността за незаконно обогатяване или получаване на материални или нематериални облаги, чрез използване на служебното положение от облагодетелствувалото се лице, изпълняващо публична длъжност, както и на свързаните с него лица.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), представлявана от нейния председател, против решение № 1778 от 15.03.2013 г., постановено по адм. дело № 11670/2012 г. по описа на Административен съд София-град, с което е отменено решение № 131 от 9.10.2012 г. за установяване на конфликт на интереси по отношение на Елин Сашов Лилов и Величка Василева Паунова - Бодурова. Касационният жалбоподател счита решението за неправилно поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди, че изводът на съда за липса на облага по смисъла на ЗПУКИ, не съответства на доказателствата по делото и закона, както и че не е допуснато съществено нарушение на процедурата пред комисията, тъй като и Лилов, и Бодурова са уведомени чрез упълномощено от кмета на общината лице, поради което правото на защита на лицата не е нарушено. Иска отмяна на първоинстанционното решение и произнасяне по съществото на спора, с което да се отхвърли жалбата срещу решение № 131 от 09.10.2012 г. на КПУКИ. Претендира присъждане на юрисконсутско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът Елин Сашов Лилов оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът Величка Василева Паунова-Бодурова оспорва касационната жалба като неоснователна.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, като провери правилността на обжалваното решение, приема касационната жалба за неоснователна.

По делото няма спор за факти. Съдът ги е изложил коректно. Установил е, че Елин Лилов и Величка Бодурова са общински съветници в Общински съвет Смолян и в това си качество са лица, заемащи публична длъжност по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 9 от ЗПУКИ. Същите са и служители на трудови договори в "Южноцентрално държавно предприятие", гр. Смолян. Елин Лилов изпълнява длъжността "лесоинженер - горска икономика и европроекти", а Лилова - длъжността "счетоводител". В качеството си на общински съветници те са участвали в обсъждането и гласуването на решение № 104 от 21.05.2012 г. на общинския съвет, което касае управлението на горските територии, собственост на община Смолян, и реда за осъществяването му - чл. 181, ал. 1, т. 2 от Закона за горите, упражнявано чрез горските и ловни стопанства на територията на общината посредством сключване на договор

общински съветници, не е възникнал конфликт на интереси. Настоящият състав изцяло споделя съображенията на първоинстанционния съд.

По делото няма доказателства, установяващи частен интерес, а Лилов и Бодурова са изпълнявали законосъобразно задълженията си в съответствие със заеманата публична длъжност. Незаконосъобразно е заключението на административния орган за наличието на икономическа зависимост на ответниците по касационната жалба от "Южноцентрално държавно предприятие", изразяващо се в заплащане на трудови възнаграждения и допълнително материално стимулиране. Облага, получена на основание законосъобразно и точно изпълнение на възложената дейност от страна на лицето, заемащо публична дейност или от свързаните с него лица, не води до "частен интерес" по смисъла на закона и съответно до "конфликт на интереси". Целта на закона е да попречи на възможността за незаконно обогатяване или получаване на материални или нематериални облаги, чрез използване на служебното положение от облагодетелствуваното се лице, изпълняващо публична длъжност, както и на свързаните с него лица. По делото липсват доказателства, установяващи наличието на частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията и задълженията, осъществявани по служба като общински съветници от страна на Лилов и Бодурова по смисъла на чл. 2, ал. 2 във вр. с ал. 3 от ЗПУКИ, както обосновано е приел съда.

"Южноцентрално държавно предприятие" със седалище гр. Смолян стопанисва държавните горски територии в четири административни области - Кърджали, Пазарджик, Пловдив и Смолян. В състава на предприятието влизат 43 териториални поделения, в това число 36 държавни горски стопанства и 7 държавни ловни стопанства. Както правилно е отбелязал съда, чрез гласуването на решението Лилов и Паунова не са провели свой частен интерес. За да е налице конфликт на интереси се изисква установяването по безспорен начин на съществуващ частен интерес, който от своя страна може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето, заемащо публична длъжност. Нормата не предвижда възможност за възникване на конфликт на интереси, основаващ се на хипотетично влияние. Такава възможност може да има само при установен частен интерес и обективни данни за изкривяване на изпълнението на правомощията и задълженията на лицето, заемащо публична длъжност. Целта на закона е преследването на облагата в случаите, когато тя е получена следствие заеманата публична длъжност и/или връзката със свързано лице, заемащо такава длъжност. Такива са случаите на обогатяване - лично или на свързани лица, следствие на неправомерното използване на възможностите, предоставяни от заеманата публична длъжност. Тези релевантни обстоятелства не са установени нито пред комисията, нито в съдебното производство.

Неоснователни са и оплакванията, че съдът е направил незаконосъобразен извод за допуснато съществено процесуално нарушение в производството пред КПУКИ. Не се оспорва от касатора, че Лилов и Бодурова не са уведомени за изслушването пред Комисията нито лично, нито чрез упълномощен от тях представител, както и че същите не са присъствали на заседанието. Установяването на конфликт на интереси се извършва в регламентирано административно производство, със строго разписана процедура. Нормата на чл. 26 от ЗПУКИ определя съдържанието на задълженията на Комисията, като й предоставя и съответните правомощия. Изслушването на проверяваното лице и събирането на доказателства са предвидени като задължения на органа с оглед гарантиране обективност и осигуряване правото на лицето да осъществи защитата си, още повече, че това производство има санкционен характер. При това положение, законосъобразно решаващият състав е приел, че нередовното призоваване на ответниците представлява съществено процесуално нарушение в хода на процедурата пред КПУКИ. Задължение за административния орган е да спази процедурата по уведомяване на страните в административното производство, както и да представи доказателства за законосъобразното му провеждане. Страните, на които не са връчени покани за изслушване, не могат да удостоверят отрицателния факт на неуведомяването си, в какъвто смисъл са твърденията в касационната жалба.

С оглед на изложено съдът намира, че обжалваното решение е правилно, не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да се остави в сила.

Изричното направеното искане на ответника по касационната жалба за присъждане на разноски съобразно представените доказателства е неоснователно, тъй като пред настоящата инстанция не е представен опис на разноските, съгласно чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

чл. 2 ал 3

Решение № 14545 от 6.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 6573/2013 г., VII о., докладчик председателят Ваня Анчева

чл. 3 ЗПУКИ
чл. 7, ал. 1 ЗПУКИ
чл. 27, ал. 5 ЗПУКИ

За да възникне конфликт на интереси и нарушение на първия текст, следва да се установи, че лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3 ЗПУКИ, при изпълнение на задълженията си гласува в частен интерес, който може да повлияе на безпристрастното и обективно изпълнение на служебните му задължения.

Облагата по смисъла на чл. 2, ал. 3 ЗПУКИ може да не е настъпила, но трябва да е възможна, т. е. да е свързана с поведението на лицето, по отношение на което е установен конфликт на интереси.

Производство по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси против решение № 1860 от 19.03.2013 г. по адм. дело № 11184/2012 г. на Административен съд - София - град (АССГ), с което е отменено решение № 139 от 16.10.2012 г. за установен конфликт на интереси по отношение на Йордан Любенов Ботунски, общински съветник в Общински съвет (ОбС) - Търговище.

Жалбоподателят поддържа, че съдебният акт е незаконосъобразен и необоснован, т. к. участието на Ботунски като лице, заемащо публична длъжност, в гласуването на решение в частен интерес е установено от събраните доказателства, а изводите на съда за отсъствие на такъв интерес и липса на нарушение са направени при неправилно тълкуване и прилагане на закона. Твърди, че имайки достъп до служебна информация, която му позволява да е запознат в детайли с управлението на имотите, собственост на община Търговище, Ботунски е запознат с обстоятелството, че конкретен имот се освобождава през 2012 г. и това го е поставило в привилегировано положение спрямо всички потенциални участници в търга за новото му наемане. Поддържа, че Ботунски е бил длъжен да подаде декларация по чл. 16 ЗПУКИ. Моли решението да бъде отменено и да се постанови нов акт по същество, с който жалбата на Ботунски против решението на административния орган да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът оспорва касационната жалба по съображения, подробно изложени в писмен отговор и бележки. Моли решението да бъде оставено в сила, като му се присъдят разноските по делото.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, седмо отделение, като обсъди данните по делото и доводите на жалбоподателя, намира касационната жалба за допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С отменението от АССГ решение, административният орган е приел, че Йордан Любенов Ботунски, като общински съветник в ОбС - Търговище е гласувал в частен интерес на свързано с него лице при приемане на решение № 3 от 20.02.2012 г., в нарушение на чл. 7, ал. 1, вр. чл. 35 ЗПУКИ и е използвал информация, получена в изпълнение на правомощията и задълженията му по служба в частен интерес на свързаното с него юридическо лице - Потребителна кооперация (ПК) "Зора" - с. Лиляк, с което е нарушил чл. 10, ал. 1, вр. чл. 35 ЗПУКИ. С акта е прието още, че Ботунски не е подал декларация на наличие на частен интерес по конкретен повод по смисъла на чл. 12, т. 4, в нарушение на чл. 16, вр. чл. 37 ЗПУКИ.

За да отмени така постановеното решение, АССГ е приел за установено, че Йордан Любенов Ботунски е общински съветник в ОбС - Търговище с мандат 2011 г. - 2015 г. и в това си качество е лице, заемащо публична личност по смисъла на чл. 3, т. 9 ЗПУКИ. С решение № 2 по точка 3 от дневния ред по протокол № 7 от заседанието на 20.02.2012 г. на ОбС е приета

дейност (извън тези с държавно и общинско участие), не могат да участват при гласуването на никое решение, което е принципно свързано с икономическата дейност на общината. Посочил е, че ако целта на законодателя е такава, той би въвел изрична забрана за заемане на поста от тези лица, защото само такава забрана би гарантирала, че правни субекти, участващи в органи на управление на търговски дружества и кооперации, нямат достъп до обсъждане и вземане на решения, свързани с икономическата дейност на общината като цяло. В ЗМСМА и Изборния кодекс не съществува такава забрана. АССГ е отбелязъл още, че общината е крупен собственик и развива съществена икономическа дейност, особено в сравнение с останалите правни субекти в по-малките и бедни общини, т. е. икономическата дейност е един от основните й ресори. Йордан Ботунски е и чл. на Постоянната комисия по общинска собственост, икономическа политика, финанси, бюджет, данъци и такси - обстоятелство, което не е забранено от закона. Всички юридически лица, посочени от Ботунски в първоначално подадената декларация по чл. 12, т. 2 ЗПУКИ очевидно осъществяват стопанска дейност на територията на Търговище. Законът не забранява и това обстоятелство, независимо, че лице, което е техен управител, акционер или съдружник в тях, е общински съветник в същата община. Поради това АССГ е приел за несъществуващо и следващото нарушение - че общинският съветник не е подал декларация по чл. 12, т. 4, във вр. чл. 16 ЗПУКИ при гласуване на Годишната програма. При липса на възникнал частен интерес, не е налице и задължение за подаване на декларация. Още повече, че в първоначалната си декларация Ботунски е посочил, че е управител на ПК "Зора", с. Лиляк.

По така изложените подробни съображения, дословно цитирани с оглед тяхната пълнота и аналитичност, АССГ е отменил решението на КПУКИ, с което е бил установен конфликт на интереси по отношение Йордан Любенов Ботунски по смисъла на чл. 7, ал. 1, чл. 10, ал. 1 и чл. 16, ал. 1 ЗПУКИ.

Решението е правилно.

Между страните липсва спор относно факти. Спорът е правен и се свежда до правилното тълкуване и прилагане на разпоредбите на ЗПУКИ. Настоящата инстанция намира, че въз основа на изяснената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд е постановил решението си изцяло в съответствие с приложимия материален закон. Изложените в тази връзка съображения, подкрепящи направения извод, че обжалваният в първоинстанционното производство отказ е незаконосъобразен, като постановен от компетентен орган, без при това да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но в противоречие с материалния закон и неговата цел, се споделят от настоящата инстанция.

Правилно съдът е приел, че оспореното решение № 139/16.10.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ/Комисията) е издадено от компетентния съгласно чл. 22а, ал. 1 ЗПУКИ орган, в писмена форма и след производство, образувано и проведено съобразно изискванията на чл. 23 и чл. 26 с. з. Административният акт е постановен, след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и са обсъдени обясненията и възраженията на заинтересованите лица. Законосъобразно е и заключението, че въпреки това административният акт подлежи на отмяна поради противоречие с материалноправни разпоредби.

При правилно тълкуване на нормите на чл. 7, ал. 1 ЗПУКИ, съдебният състав на АССГ е формирал верен правен извод, че за да възникне конфликт на интереси и нарушение на първия текст, следва да се установи, че лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3 от закона, при изпълнение на задълженията си гласува в частен интерес, който може да повлияе на безпристрастното и обективно изпълнение на служебните му задължения. С оглед дефинициите на чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ за понятията "частен интерес" и "облага", правилно е преценено, че в разглежданата хипотеза по отношение на Ботунски не е установено поведение в личен интерес или в интерес на свързано с него лице, водещо до облага от материален или нематериален характер. В случая е констатирано, че Йордан Ботунски, общински съветник в ОбС - Търговище, като лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3, т. 9 ЗПУКИ, на 20.02.2012 г. е участвал в гласуването на решение за приемане на "Годишна програма" за управление и разпореждане с общински имоти, в която не са изброени и индивидуализирани имотите, които ще бъдат предмет на разпоредителни сделки. С програмата е предвидено да се отдават под наем всички недвижими имоти, за които наемните срокове изтичат през 2012 г. или предсрочно прекратените такива, ако за тях има интерес. В изпълнение на решението на ОбС, зам. кметът на община Търговище е организирал търг, като е определил дата на провеждане и депозит за участниците, регламентирал е реда и начина на подаването на офертите, разноските, които спечелилият търга следва да заплати, обявявал е

останалите вменени нарушения. Представените по делото доказателства са мотивирали съдебния състав да приеме, че гласуването на общинския съветник не е в частен интерес и не създава предпоставка за възникване на облага за свързаното с него лице, поради което актът на КПУКИ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. АССГ правилно е приел, че изводът на Комисията за използване от страна на Ботунски на информация, получена в изпълнение на правомощията и задълженията му по служба в частен интерес на ПК "Зора", с. Лиляк, не е подкрепен от никакви доказателства по преписката, както и че, при липса на възникнал частен интерес не е необходимо подаването на декларация по чл. 12, т. 4, вр. с чл. 16 ЗПУКИ. В случая не е налице частен интерес и съпътстващата го облага, които да могат да повлияят върху обективното и безпристрастно изпълнение на задълженията му, ето защо липсва и нарушение на разпоредбите на чл. 7, ал. 1, вр. чл. 35 ЗПУКИ, чл. 10, ал. 1, чл. 35 ЗПУКИ и на чл. 16, ал. 1, вр. чл. 37 ЗПУКИ.

При липса на релевираните касационни основания, решението на АССГ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и доказателствата за действително направени разноски в касационното производство, КПУКИ, на основание чл. 143, ал. 1, вр. с чл. 228 АПК следва да бъде осъдена да заплати на ответника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 (петстотин) лева, съгласно приложения на л. 20 от делото пълномощно от 18.09.2013 г. по договор за правна защита и съдействие № 0155277.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во АПК Върховният административен съд, седмо отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1860 от 19.03.2013 г. по адм. дело № 11184/2012 г. на Административен съд - София - град.

ОСЪЖДА Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, гр. София, бул. "Витоша" № 18, да заплати на Йордан Любенов Ботунски, от гр. Търговище, ул. "В. Левски" № 5, сумата 500 (петстотин) лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

чл. 2

Решение № 973 от 24.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 9654/2013 г., VII о., докладчик съдията Соня Янкулова

чл. 2, ал. 1 и ал. 2 ЗПУКИ
§ 1, т. 1 ДР ЗПУКИ

За да е налице конфликт на интереси, по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗПУКИ, е необходимо да са осъществени елементите на фактическия състав на нормата - лице, което заема публична длъжност, да има частен интерес, който може да повлияе на изпълнение на правомощията му.

За да е налице свързано лице в хипотезата на икономическа зависимост по смисъла на чл. 2, ал. 2 във вр. с § 1, т. 1 ДР ЗПУКИ, каквато органът твърди, е необходимо да се установи по безспорен начин съществуването на факти и обстоятелства, които я доказват. Едва когато е доказано наличието на икономическа зависимост, трябва да се установи дали тя поражда основателни съмнения в безпристрастността и обективността на лицето, което заема публична длъжност.

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси срещу решение № 3067 от 8.05.2013 г. на Административен съд, София град, постановено по административно дело № 7307/2012 г.

С обжалваното решение съдът отменил Решение № 88 от 12.07.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, в частта, с която по отношение на Огнян Кирилов Зарев е установен конфликт на интереси.

Касационният жалбоподател счита обжалваното решение за неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и необосновано - отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Необоснован счита извода на съда, че евентуалните връзки между Зарев и адресата на позитивното решение на общинския съвет трябва да бъдат преки, а не опосредени. Позовава се на § 1, т. 1 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ). Сочи, че е достатъчно установените факти, в тяхната съвкупност, да пораждат основателни съмнения в обективността и безпристрастността на лицето, заемащо публична длъжност, което в случая е установено по делото. Неправилна счита констатацията на съда, че Зарев не е действал в частен интерес и не е налице облага. Допущането на облекчена процедура за ползване на общински имот е правнорелевантен факт, насочен към правната сфера на свързаното лице. Неправилен счита и изводът на съда за ирелевантност на факта, че Зарев е управител на "Въгледобив Бобов дол" ЕООД, чийто едноличен собственик на капитала е Никифор Вангелов. Сочи, че получаването на възнаграждение по договор за управление на търговско дружество от лицето, заемащо публична длъжност е относимо към икономическите зависимости като правна форма на свързаност по § 1, т. 1 ЗПУКИ. Счита, че изложеното прави обжалваното решение неправилно. Моли съда да го отмени и да постанови друго, с което да остави в сила оспорения акт. Касаторът се представлява от юрисконсулт Емилия Динекова.

Ответникът по касационната жалба - Огнян Кирилов Зарев, счита същата за неоснователна. Сочи, че доводите на касатора противоречат на релевантните за конкретния казус материалноправни разпоредби, не намират опора в събрания по делото доказателствен материал, не се подкрепят от съдебната практика. Сочи, че в хода на съдебното производство е установено, че твърдението на касатора, че Никифор Вангелов е едноличен собственик на капитала на "Въгледобивна компания" ООД е надлежно оборено, което прави и довода му за икономически зависимости неоснователен. Моли съда да остави в сила обжалваното решение. Претендира направените по делото разноски. Ответникът се представлява от адв. Катя Иванова, Адвокатска колегия, гр. Перник.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. За да отмени решението в оспорената част, поради недоказан частен интерес между ответника и свързаното лице по смисъла на чл. 2, ал. 1 и 2 ЗПУКИ, съдът обсъдил доказателствата и доводите, правнорелевантната уредба - чл. 2, ал. 2 и 3 във вр. с § 1 ЗПУКИ, и постановил обоснован и правилен акт.

Върховният административен съд счита касационната жалба за допустима -

Безспорно е, че не е упражнил правомощието си в негов, личен интерес - Зарев не е собственик на "Медико-дентален център ОЗОК" ЕООД. Безспорно е също, че гласът на Огнян Зарев, като общински съветник, за приемането на решение на общинския съвет за отдаване под наем на имот - публична общинска собственост, при облекчена процедура, е облага по смисъла на чл. 2, ал. 3 ЗПУКИ. При тези обстоятелства, за да е налице конфликт на интереси, е необходимо лицето, заемащо публична длъжност, да е упражнило правомощието си в интерес на свързано лице по смисъла на чл. 2, ал. 2 във вр. с § 1, т. 1 ЗПУКИ. Само тогава интересът би имал качеството на частен и следователно би бил осъществен необходимия елемент от фактическия състав на конфликта на интереси.

В мотивите си съдът правилно, приел, че за да е налице свързано лице в хипотезата на икономическа зависимост по смисъла на чл. 2, ал. 2 във вр. с § 1, т. 1 ЗПУКИ, каквато органът твърди, е необходимо да се установи по безспорен начин съществуването на факти и обстоятелства, които я доказват. Едва когато е доказано наличието на икономическа зависимост трябва да се установи дали тя поражда основателни съмнения в безпристрастността и обективността на лицето, което заема публична длъжност. Фактът, че Огнян Зарев е управител на търговско дружество, което е собственост на Никифор Вангелов, който се намира в роднински и икономически отношения с Христо Ковачки, който е собственик на дружеството - бенефициент на решението на общинския съвет, не може да обоснове извод за икономическа зависимост между Огнян Зарев и Христо Ковачки. Зарев и Ковачки нито имат общи дружества, нито общ бизнес, нито се намират в други отношения, които имат или могат да имат икономическо изражение. Правилно при тези обстоятелства съдът приел, че твърдяната линия на зависимост между Огнян Зарев и Христо Ковачки е прекъсната от трето лице, което не е бенефициент на решението на общинския съвет. А сам по себе си фактът, че самото трето лице е свързано с бенефициента с икономически и родствени връзки, а Зарев е икономически зависим от него поради факта на сключен договор за управление на търговско дружество, което е собственост на дружество, 50 % от собствеността на което принадлежи на третото лице, не може да обоснове икономическа зависимост на Огнян Зарев от Христо Ковачки. Липсата на доказателства за икономическа зависимост означава, че не е налице и възможност тази зависимост да поражда основателни съмнения в безпристрастността и обективността на Зарев. Означава също, че не е налице частен интерес по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗПУКИ.

Видно от изложеното, доводите на касатора за неправилност на съдебното решение са неоснователни. Съдът правилно ценил установените по делото факти и обстоятелства и въз основа на тях направил обоснован и в съответствие с материалния закон извод за липса на елемент от фактическия състав на нормата, регламентираща конфликт на интереси. Това прави обжалваното решение правилно. При извършената, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, служебна проверка за валидността и допустимостта на обжалваното решение съдът констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което и като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изхода от делото, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 1 АПК съдът следва да осъди Комисията да предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на Огнян Зарев направените по делото разноски за настоящата инстанция. Видно от доказателствата по делото - договор за правна защита и съдействие, № 12988 от 27.06.2013 г., ответникът е направил разноски за адвокатско възнаграждение в размер на заплатени 540,00 лв. Касаторът не е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК във вр с чл. 144 АПК, поради което съдът следва да го осъди да заплати пълния размер на разноските.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 1 АПК Върховният административен съд,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3067 от 8.05.2013 г. на Административен съд, София град, постановено по административно дело № 7307/2012 г.

ОСЪЖДА Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, гр. София, бул. "Витоша" № 18, ет. 5 да заплати на Огнян Кирилов Зарев, гр. Бобов дол, ул. "Свети Спас" № 21, 540, 00 (петстотин и четиридесет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Данни за делото и връзка с други актове:

Решение № 1954 от 12.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 13926/2013 г., VII о., докладчик съдията Даниела Мавродиева

чл. 5 ЗПУКИ
чл. 7, ал. 1 ЗПУКИ
чл. 22а, ал. 1 ЗПУКИ
чл. 27, ал. 2 ЗПУКИ

Съгласно разпоредбата на чл. 22а, ал. 1 ЗПУКИ, конфликтът на интереси за лицата, заемащи публични длъжности, се установява от КПУКИ. А според чл. 27, ал. 2 ЗПУКИ, с решението си комисията установява конфликт на интереси или че не е налице конфликт на интереси. Анализът на горните разпоредби води до извод, че КПУКИ има правомощия единствено да установява липса или наличие на конфликт на интереси по смисъла на ЗПУКИ.

Разпоредбата на чл. 5 ЗПУКИ не в материята на конфликта на интереси и не представлява състав на конфликта на интереси. Тя представлява обща разпоредба на института на несъвместимост, регламентиран в конституционното и административното право. Несъвместимостта съставлява предвидени в закона пречки за съвместяване на съответната държавна длъжност. В случай че бъде сезирана със сигнал за нарушение на чл. 5 ЗПУКИ, КПУКИ следва незабавно да изпрати съответния сигнал на компетентния орган според Конституцията или съответния закон. КПУКИ не е компетентният орган, да установява несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ.

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс.

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси /КПУКИ/, подадена от името на КПУКИ срещу решение № 4318 от 28.06.2013 г. на Административен съд София град /АССГ/, постановено по адм. дело № 11173/2012 г. по описа на съда, с което е отменено решение № 130/09.10.2012 г. на КПУКИ и е осъдена КПУКИ да заплати на Илиян Стойчов Геров сумата от 460 лева съдебни разноски по делото. Твърди се материална незаконосъобразност на съдебния акт. Иска се отмяната му.

Ответната страна - Илиян Стойчов Геров, не взема становище по жалбата.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита постъпилата жалба за допустима като подадена в срок от надлежна страна в производството срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт. Разгледана по същество същата е частично основателна, но по съображения, различни от изложените в нея.

С решение № 130 от 09.10.2012 г. Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /КПУКИ/ е установила: 1.наличието на конфликт на интереси по отношение на жалбоподателя - общински съветник в Общински съвет Бобошево за мандат 2007-2011 г., за това, че е гласувал в частен интерес на свързано с него лице - Владимир Стойчов Гергов при приемане на решение № 420/15.07.2011 г. на Общински съвет Бобошево за даване съгласие за продажба чрез публичен търг с явно наддаване и утвърждаване на начални тръжни цени на имоти частна общинска собственост с пл. № 086005 и пл. № 0750161, с което е нарушил забраната на чл. 7, ал. 1, във връзка с чл. 35 ЗПУКИ; 2. че жалбоподателят при упражняване на правомощията си по служба не е подал декларация за наличие на частен интерес по повод решение № 420/15.07.2011 г. по смисъла на чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ, с което е нарушил чл. 16 във връзка с чл. 37 от ЗПУКИ и 3. несъвместимост по смисъла на чл. 5 от ЗПУКИ, във връзка с чл. 41 от ЗМСМА за това, че жалбоподателят, в качеството си на заместник кмет на Бобошево е и собственик на ЕТ "Илиян Геолгиев- ИВ".

С обжалваното съдебно решение АССГ е отменил обжалвания акт, като е приел че същият е материалнонезаконосъобразен и несъобразен с целта на закона. Според съда в случая конфликт на интереси би бил налице само ако нарушаването на забраната по чл. 7, ал. 1 от ЗПУКИ е съпроводена с частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на задълженията по служба. Съдът е приел, че по делото не са събрани доказателства, че при гласуването на процесното решение на Общински съвет Бобошево, Илиян Геров се е ръководел от частния интерес на брат си. Решението на

потенциалните много участници в процедурата. Съображение, че началната цена е определена целенасочено на ниско ниво и това уврежда общинския интерес също е несъстоятелно. Началната цена има само стартов характер. Тя не лимитира окончателната цена, на която може да завърши търга.

Изложените по-горе обстоятелства и съображения подкрепят извода, до който е достигнал и първоинстанционният съд, а именно, че липсват доказателства за наличие на частен интерес при гласуването на решението на общинския съвет, следователно не е налице хипотезата на чл. 7, ал. 1 ЗПУКИ, което от своя страна не изисква подаване на декларация по чл. 16 ЗПУКИ. Както правилно е приел и АССГ, в случая не са нарушени разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 16 ЗПУКИ.

При постановяване на решението, в описаната по-горе част, не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът е обсъдил събраните по делото доказателства и доводите на страните в тяхната съвкупност. Проверил е законосъобразността на обжалвания административен акт съгласно задължението му по чл. 168, ал. 1 от АПК и е направил обоснован извод за неговата незаконосъобразност.

С оглед на изложеното настоящата инстанция намира, че обжалваният съдебен акт, в частта, с която е отменено решение № 130/09.10.2012 г. на КПУКИ по пункт 1 и пункт 2, относно установения конфликт на интереси по отношение на Илиян Стойчов Гергов, изразяващ се в нарушение на забраната на чл. 7, ал. 1 и относно установеното нарушение на разпоредбата на чл. 16 ЗПУКИ, е валидно, допустимо и правилно, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

Обжалваният съдебен акт, в частта, с която е отменено решението на КПУКИ по отношение на установената несъвместимост по смисъла на чл. 5 ЗПУКИ е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 22а, ал. 1 ЗПУКИ конфликтът на интереси за лицата, заемащи публични длъжности, се установява от КПУКИ. А според чл. 27, ал. 2 ЗПУКИ с решението си комисията установява конфликт на интереси или че не е налице конфликт на интереси.

Анализът на горните разпоредби води до извод, че КПУКИ има правомощия единствено да установява липса или наличие на конфликт на интереси по смисъла на ЗПУКИ.

Разпоредбата на чл. 5 ЗПУКИ не в материята на конфликта на интереси и не представлява състав на конфликта на интереси. Тя представлява обща разпоредба на института на несъвместимост, регламентиран в конституционното и административното право. Несъвместимостта съставлява предвидени в закона пречки за съвместяване на съответната държавна длъжност. Нарушаването на изискванията за несъвместимост води до тежки последици - уволняване или предсрочно прекратяване на мандат. Основното различие с конфликта на интереси, е че материалноправният фактически състав на несъвместимостта не изисква и не е необходимо да се доказва реализиране на частен интерес/ облага от паралелното заемане на публичната длъжност със забранената длъжност/дейност. Целта на института на несъвместимостта е да се предотвратят, още преди започване изпълнението на длъжността, възможни влияния, които биха накърнили обществения интерес. Нормата на чл. 5 не съдържа самостоятелни основания за несъвместимост на позициите, посочени изчерпателно в чл. 3, т. 1 - т. 25 от Закона. Тя препраща директно към норми на Конституцията и специалните закони, които уреждат статута на съответното лице, посочено в чл. 3. Поради различията в статута основно в правомощията изискванията за несъвместимост, установени при различните длъжности са различни. Не само материалноправните основания, но и процедурата за установяване на несъвместимост е предвидена в съответните специални закони. Процедурата и органите, които установяват несъвместимост са различни от предвидените в глава шеста/ чл. 23-31/ЗПУКИ органи и ред. Установяването на несъвместимост е в изключителните правомощия на органа по избор или назначаване. Именно тези органи, които са различни за различните длъжности по чл. 3 имат компетентността да установяват и се произнасят ведно със законните последици относно наличието на несъвместимост в конкретна ситуация. В случай, че бъде сезирана със сигнал за нарушение на чл. 5 от закона КПУКИ следва незабавно да изпрати съответния сигнал на компетентния орган според Конституцията или съответния закон. Изложеното по-горе обосновава извод, че КПУКИ не е компетентният орган, да установява несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ. Ето защо като е установила несъвместимост по смисъла на чл. 5 ЗПУКИ в пункт трети от своето решение, КПУКИ е излязла извън своите правомощия и е постановила един нищожен административен акт в цитираната част. Като не обявил нищожност на решението в тази част, АССГ е постановил своя съдебен акт, в цитираната част, в нарушение на

Решение № 62 от 6.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 5597/2013 г., VII о., докладчик съдията Соня Янкулова

чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ
чл. 5 ЗПУКИ
чл. 27, ал. 2 ЗПУКИ

Компетентен да установи несъвместимостта по смисъла на чл. 5 ЗПУКИ е органът по назначаване или по избор, защото той е този, който при установяване на несъвместимостта може да наложи, чрез актa си, законовите последици, които законодателят свързва с несъвместимостта.

Не може, без изрична законова разпоредба, два органа в държавата да имат компетентност да регулират едно и също правоотношение. Разширително тълкуване на разпоредбата чл. 27, ал. 2 ЗПУКИ е недопустимо, защото е недопустима конкуренция на правомощия на държавни органи.

Органът по назначаването, съгласно чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ, е този, който има правомощието да установи несъвместимостта и на основание на този факт да постанови прекратяване на трудовото правоотношение като санкция за допуснатото нарушение на чл. 5 ЗПУКИ.

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси срещу решение № 295 от 14.01.2013 г. на Административен съд, София град, постановено по административно дело № 4379/2012 г.

С обжалваното решение съдът обявил нищожността на Решение № 41 от 3.04.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси в частта, с която по отношение на Таня Николова Тонева е установена несъвместимост по смисъла на чл. 5 от Закона за предотвратяване е установяване на конфликт на интереси.

Касационният жалбоподател - Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ, Комисията), счита обжалваното решение за неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и необосновано - отменителни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Излага подробно фактите, въз основа на които е издадено Решение № 41 на Комисията, както и доводи за законосъобразността му. Сочи, че директорът на училище е едноличен орган на управление по чл. 37, ал. 1 от Закона за народната просвета (ЗНП) актовете на когото подлежат на характерния за административен орган контрол, съгласно чл. 37, ал. 8 ЗНП. Прави теоретичен анализ на понятието несъвместимост и неговото значение на превантивен елемент от предвидената в Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ) система на недопускане на конфликт на интереси. Сочи, че режимът на закона не изисква правилото на чл. 5 да се прилага във връзка с друга разпоредба на глава втора - точно обратното. Самостоятелното приложение на чл. 5 счита, че не е каквото и да било нарушение на материалния закон като изводът се формира на базата на специалните компетенции на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси. Сочи, че решението противоречи на досегашната практика на Върховния административен съд, който при констатиране на самостоятелно приложение на чл. 5 ЗПУКИ приема, че е налице материалноправна разпоредба, не и липса на компетентност на органа. Моли съда да отмени обжалваното решение и постанови друго, с което остави в сила Решение № 41. Претендира направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение. Касаторът се представлява от юрисконсулт Светослав Димитров.

Ответникът по касационната жалба - Таня Николова Тонева, не взема становище.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. Основателно касаторът сочи, че длъжността и актовете на директора на училище са от административен характер и подлежат на контрол съгласно чл. 37, ал. 8 ЗНП. Мотивът на съда, че нарушаването на забраната на чл. 5 ЗПУКИ има преюдициално значение във връзка с правомощията на Комисията по чл. 27, ал. 1 ЗПУКИ е неотносим.

Върховният административен съд счита касационната жалба за допустима - подадена е от надлежна страна, в срока по чл. 211 АПК и срещу подлежащ на обжалване

назначаване или по избор, защото той е този, който при установяване на несъвместимостта може да наложи, чрез акта си, законовите последици, които законодателят свързва с несъвместимостта.

Именно поради този принципен подход на законодателя на разделение на правомощията по установяване на конфликт на интереси и по установяване на несъвместимост, съдът в мотивите си подробно е обосновал конфликта на правомощия, който създава твърдяното от Комисията нейно правомощие да установява несъвместимост, извън хипотезата на конфликт на интереси, с правомощията на органа по назначаването - в случая с правомощията по чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ. Не може, без изрична законова разпоредба, два органа в държавата да имат компетентност да регулират едно и също правоотношение. Обосновано съдът приел, че разширително тълкуване на разпоредбата чл. 27, ал. 2 ЗПУКИ е недопустима, защото е недопустима конкуренция на правомощия на държавни органи. Органът по назначаването, съгласно чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ, е този, който има правомощието да установи несъвместимостта и на основание на този факт да постанови прекратяване на трудовото правоотношение като санкция за допуснатото нарушение на чл. 5 ЗПУКИ. А на основание чл. 330, ал. 2, т. 9 КТ само установеният с влязъл в сила акт конфликт на интереси по реда на Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси е обвързващ по задължителен за работодателя начин и като такъв се явява самостоятелно основание за прекратяване на трудовото правоотношение.

Видно от изложеното правилото на чл. 5 ЗПУКИ винаги се прилага съвместно с разпоредбите на специалния закон, поради което доводът на касатора за липсата на законово изискване правилото на чл. 5 ЗПУКИ да се прилага във връзка с друга разпоредба на глава втора, не е основание за компетентност на Комисията в хипотезата на чл. 5 ЗПУКИ. Що се отнася до довода, свързан с компетентността на Комисията по чл. 35 ЗУПКИ, следва да се посочи първо, че от факта, че Комисията има административно-наказателна компетентност не може да се прави извод, че автоматично има и компетентност за установяване на несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ. Компетентност по аналогия не може да се извежда, а както обосновано сочи съдът, чл. 27, ал. 2 ЗПУКИ ясно, еднозначно и лимитативно установява компетентността на Комисията да установява наличието или липсата на конфликт на интереси не и наличието на несъвместимост в хипотезата на чл. 5 ЗПУКИ, когато тя не е основание за конфликт на интереси. И второ, глава втора на закона съдържа освен чл. 5 и още пет разпоредби - чл. 6 - 10, които обуславят конфликт на интереси и при нарушението на които Комисията има правомощие да наложи съответното административно наказание.

Видно от изложеното доводите на касатора за неправилност на съдебното решение са неоснователни. Съдът правилно тълкувал и приложил относимите за компетентността на Комисията правни норми и въз основа на това направил обоснован извод за липса на компетентност на Комисията да установява несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ при установена липса на конфликт на интереси. Установената липса на компетентност съдът правилно приел, че води не до материална незаконосъобразност на постановеното решение, а до неговата нищожност. Налице е липса на власт въпроса за несъвместимостта в конкретната хипотеза да бъде решен от Комисията, което означава нищожност на постановеното решение.

При извършената, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, служебна проверка за валидност и допустимост на съдебното решение, съдът констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което и като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед на изхода от делото съдът следа да остави без уважение искането на касатора за присъждане на разноски. Ответникът по касационната жалба не е поискал присъждане на разноски, поради което и съдът не следва да се произнася по дължимостта им.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Върховният административен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 295 от 14.01.2013 г. на Административен съд, София град, постановено по административно дело № 4379/2012 г.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 5597/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 4379/2012 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 295 от 14.01.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 4379/2012 г.

чл. 7

Решение № 6165 от 12.05.2010 г. на ВАС по адм. д. № 3439/2010 г., V о., докладчик председателят Андрей Икономов

чл. 7, ал. 1,
чл. 19, ал. 4 ЗПРКИ

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 43а, ал. 3 от Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси (ЗПРКИ). Образувано е по касационна жалба на Росен Сергеев Илиев от гр. Пирдоп, против Решение № 62/26.01.2010 г. постановено по а. д. № 1019/2009 г. по описа на Административен съд София-област (АССО).

Касационната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима.

С обжалваното решение състав на АССО е установил по отношение на Илиев - общински съветник в Общински съвет Пирдоп (ОбС), конфликт на интереси, изразяващи се в нарушение на чл. 7, ал. 1, във вр. с чл. 19, ал. 4 от ЗПРКИ. На основание чл. 27а, ал. 4, във вр. с чл. 35, ал. 1 с. з., му е наложена глоба в размер на 5000,00 лв. Съдът е установил, че по отношение същото лице в същото качество, не е налице конфликт на интереси, изразяващ се в нарушение на чл. 12, т. 4 от ЗПРКИ.

Недоволен от решението, Илиев го обжалва. Твърди, че същото е неправилно поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила при постановяването му, допуснати нарушения на материалния закон и необоснованост. Моли отмяната му в частта, с която е установен наличен конфликт на интереси и му е наложена глоба в размер на 5000 лв. и се постанови друго, по съществото на спора, с което се установи, че по отношение на него не е налице конфликт на интереси по смисъла на ЗПРКИ. Моли за присъждане на направените разноски по делото.

Ответната страна - Постоянната комисия за установяване на конфликт на интереси при ОбС Пирдоп (ПКУКИ), не взема становище по касационната жалба.

Прокурорът счита касационната жалба за основателна. В конкретния случай липсва конфликт на интереси за касатора. Моли да се отмени решението на АССО и се постанови друго, с което се отхвърли като неоснователно искането на председателя на ПКУКИ.

За да се произнесе по касационната жалба, Върховният административен съд, състав на Пето отделение (ВАС), възприе изцяло установената от АССО фактическа обстановка. Тя не се оспорва от страните по спора.

При правилно установената фактическа обстановка, касационната жалба се явява основателна.

Доводът за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, развит в касационната жалба се явява неоснователен. Сочените от касатора конкретни нарушения не са допуснати от АССО.

АССО е изследвал задълбочено и е установил в пълнота фактическата обстановка по казуса. Същият обаче, при решаването му, е допуснал нарушение на материалния закон - ЗПРКИ, както следва:

В случая, предвид естеството на казуса и приложимия закон, от съществено и водещо значение е отговорът на въпроса дали е налице или липсва "конфликт на интереси" за Илиев като общински съветник, при участието му в гласуването на Решение № 127/08.10.2009 г. на ОбС. Видно от мотивите на решението му, АССО е приел, че: а/ изброените в Глава II от закона забрани, съществуват сами по себе си, без да е необходимо да се установява връзка между тях и легалните определения, дадени в чл. 2 от ЗПРКИ (вж. л. 3, последен абзац и л. 4, първи такъв) и б/ за Илиев е налице "частен интерес" и съответно - "конфликт на интереси" по смисъла на чл. 2, ал. 1 и 2 от ЗПРКИ. От една страна, с декларацията си по чл. 12 от с. з. той е декларирал, че "като общински съветник е в конфликт на интереси с Читалище "Напредък". От друга, след като гласуваното решение има за последица престиране на материална облага, то за него, действайки в качеството си на общински съветник и чл. на Настоятелството на читалището едновременно, е налице "частен интерес" (вж. стр. 5, края и стр. 6, началото).

ВАС не възприема тези изводи на АССО и счита същите за незаконосъобразни. Съгласно легалното определение на чл. 2, ал. 1 от ЗПРКИ, "конфликт на интереси" възниква когато лице, заемащо публична длъжност има частен интерес, който може да повлияе върху

се отнася единствено до забраните, посочени в Глава V, тъй като те касаят лица, вече освободили заеманата от тях публична длъжност.

Несъстоятелни са и доводите за наличен "частен интерес" на Илиев, извлечени от попълването от него на декларация по чл. 12, т. 2 от ЗПРКИ и от факта, че с въпросното Решение № 127/2009 г. на ОбС, се "престира материална облага".

Декларацията по чл. 12, т. 2 от ЗПРКИ, въпреки, че е обявена като такава "за частни интереси" (вж. чл. 12, т. 2), се попълва по образец, предвиден в закона. В т. 1, абз. 3 от нея е предвидено декларираторът да даде сведения за това, дали "...е чл. на орган на управление или контрол на юридически лица с нестопанска цел". Тази точка коректно е попълнено от Илиев, като е посочено участието му в настоятелството на читалището. В същото време, в случаите когато има свързани лица с декларатора, дейността на които би довела до възникване на конфликт на интереси за него, се попълва т. 5 от Декларацията. В подадената такава от Илиев, въпросната т. 5 не е била попълнена по причините, разгледани от ВАС по-горе, поради което не може да се приеме, че той е съзнавал съществуващ "частен интерес" за него. Дори лицето да се заблуждава и да попълни и тази точка от декларацията, съществуващият "частен интерес" следва да се изследва и докаже по делото.

Не във всички случаи, когато с даден акт се престира материална облага съществува "частен интерес". За да бъде релевантно последното действие, е необходимо частният интерес да е за лицето, заемащо публична длъжност, като от извършеното от него се реализира облага лично за него или за свързани с него лица. В случая, както се посочи и по-горе, такава противозаконна облага не е установена по делото.

По изложените съображения касационната жалба се явява основателна, като следва да се отмени решението на АССО. Делото е напълно изяснено от фактическа страна, поради което вместо отменното решение следва да се постанови друго, по съществото на спора, с което се признае за установено, че по отношение на общинския съветник Росен Сергеев Илиев липсва конфликт на интереси при гласуването от него на Решение № 127/2009 г. на Общинския съвет Пирдоп.

В касационната жалба Илиев е направил искане за присъждане на направените по делото разноски. Предвид изложеното по-горе, то се явява основателно. По делото обаче не са представени доказателства за направени разноски, поради което искането следва да се отхвърли като недоказано по размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Върховният административен съд, състав на Пето отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно Решение № 62/26.01.2010 г. постановено по а. д. № 1019/2009 г. по описа на Административен съд София-област и вместо него постановява:

ПРИЕМА за установено, че по отношение на общинския съветник Росен Сергеев Илиев от гр. Пирдоп, липсва конфликт на интереси при гласуването на Решение № 127/2009 г. на Общинския съвет, Пирдоп.

ОТХВЪРЛЯ като недоказано по размер искането на Росен Илиев за присъждане на направени разноски по делото.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 3439/2010 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 1019/2009 на Адм. съд - София-област - виж Решение № 62 от 26.01.2010 г. на АдмС - София област по адм. д. № 1019/2009 г., 8-ми с-в, докладчик председателят Мирослава Керимова.

чл 7

Решение № 10095 от 22.07.2010 г. на ВАС по адм. д. № 14459/2009 г., V о., докладчик председателят Илияна Дойчева

чл. 7, ал. 1,
чл. 27а, ал. 5 ЗПРКИ

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 27а, ал. 5 от Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси (ЗПРКИ).

Образувано е по касационна жалба на Постоянната комисия от общински съветници по чл. 25, ал. 2, т. 3 от ЗПРКИ при Общински съвет Попово против решение № 71 от 17.09.2009 г., постановено по адм. д. № 73/2009 г. по описа на Административен съд гр. Търговище. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на решението като постановено в нарушение на материалния закон и необоснованост - отменителни основания по чл. 209, т. 3 от АПК.

Ответникът Веселин Несторов Георгиев оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура е дал заключение за неоснователност на жалбата.

Касационната жалба е подадена в срок и е допустима.

За да се произнесе по съществото й настоящият състав на Върховния административен съд взе предвид следното:

С обжалваното решение Административен съд гр. Търговище е установил липса на конфликт на интереси, по повод направено сезиране по реда на чл. 27а, ал. 2 от ЗПРКИ, по отношение на общинския съветник Веселин Несторов Георгиев.

По делото се установило, че на 23.04.2009 г. Общински съвет - Попово взел решение, с което одобрил оценки за продажба чрез публичен търг на имоти общинска собственост, в землището на гр. Попово. При вземането на това решение е участвал и гласувал "за" и Веселин Георгиев. В последствие същият е участвал в публичния търг и е спечелил същия за шест от имотите, за които е гласувал за определяне на цените им. Тези действия, в изготвения доклад, са квалифицирани като нарушения по чл. 6, чл. 7, ал. 1, чл. 8 и чл. 10, ал. 1 от ЗПРКИ.

За да приеме, че не е налице нарушение на чл. 7, ал. 1 от ЗПРКИ съдът е посочил, че участието във вземането на решение от Общински съвет за определяне на цената на общински имоти, които да се продадат чрез публичен търг не е равнозначно на гласуване в частен интерес, тъй като спечелването на такъв търг е бъдещо несигурно събитие и зависи от участниците в него и финансовите им възможности. Направен е извод, че дори и да се предположи, че общинския съветник е имал намерение да участва в търга, то оттук не следва, че същият е гласувал в частен интерес, тъй като с решението са определени само началните цени на имотите, които ще се продадат чрез публичен търг. Начинът на гласуване не е създал възможност за придобиване на материална или нематериална облага, а при приемане на решението не са проведени обсъждания. Направено е заключението, че Веселин Георгиев не е нарушил разпоредбите на чл. 6, 7, ал. 1 и 8 от ЗПРКИ. Прието е и липса на нарушение по чл. 10, ал. 1 от ЗПРКИ, тъй като информацията за цената е разгласена съобразно правилата на Глава десета от Правилника за организацията и дейността на общинския съвет, неговите комисии и взаимодействието му с общинската администрация, които регламентират, че процедурата по провеждане на публичния търг започва със заповед на кмета на общината, която съдържа точно определени реквизити, един от които е началната тръжна цена, приета с решението на Общинския съвет. Обявата за търга се публикува в един местен вестник най-малко 10 дни преди провеждането му, както и се поставя на видно място в административната сграда на общината.

Първоинстанционният съд приел за установено, че общинския съветник е изслушан в нарушение на чл. 26, ал. 1 от ЗПРКИ, след депозиране на доклада в съда, поради което е направил извод за наличие на съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на искането, което е самостоятелно основание за установяване на липса на конфликт на интереси.

бъде върнато на Административен съд гр. Търговище за произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 вр. чл. 222, ал. 2, т. 2 от АПК Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 71 от 17.09.2009 г., постановено по адм. д. № 73/2009 г. по описа на Административен съд гр. Търговище и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

УСТАНОВЯВА конфликт на интереси за Веселин Несторов Георгиев, ЕГН ....., живущ в гр. Попово, ул. "Петър Лазаров" № 11, в качеството му на общински съветник при Общински съвет гр. Попово при гласуване на решение по протокол № 21 от заседание на Общински съвет Попово за одобряване на цени на общински имоти за продажба чрез публичен търг, като му НАЛАГА административно наказание глоба в размер на 5000 лв. (пет хиляди лева).

ВРЪЩА делото на Административен съд гр. Търговище за произнасяне по прилагане на мерките по чл. 33, ал. 2 и 3 от Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси.

Решението е не подлежи на обжалване.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 14459/2009 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 73/2009 на Адм. съд - Търговище - виж Решение от 31.01.2011 г. на АдмС - Търговище по адм. д. № 73/2009 г.

Решение № 33 от 3.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 9303/2013 г., VII о., докладчик съдията Даниела Мавродиева

чл. 7, ал. 2 ЗПУКИ
чл. 8 ЗПУКИ

Бюджетът на общината не притежава характеристиките на акт в частен интерес по смисъла на ЗПУКИ.

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс.

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси /КПУКИ/, подадена от името на КПУКИ срещу решение № 3301 от 17.05.2013 г. на АССГ, постановено по адм. дело № 7607/2012 г. по описа на съда, с което е отменено решение № 94/19.07.2012 на КПУКИ и е осъдена КПУКИ да заплати на Златко Софрониев Живков сумата от 865 лева съдебни разноски по делото. Твърди се материална незаконосъобразност на съдебният акт. Иска се отмяната му.

Ответната страна - Златко Софрониев Живков, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание, възразява срещу основателността на касационната жалба. Моли първоинстанционното съдебно решение да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита постъпилата жалба за допустима като подадена в срок от надлежна страна в производството срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт. По съществото на спора съдът съобрази следното:

Не е налице спор по фактите и в рамките на извършените фактически изследвания и попълване делото с доказателства в първонистанционното производство е установено, че с решение № 94 от 19.07.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /КПУКИ/ е установен конфликт на интереси на основание чл. 7, ал. 2 ЗПУКИ за това, че в качеството му на кмета на община Монтана за мандат 2007-2011 г. Златко Софрониев Живков е оказал влияние върху подчинени на него лица на длъжности главен счетоводител и директор на дирекция ФСД при издаване и плащане на разходи по РКО № № 209/18.02.2009 г. и 375/14.03.2009 г., както и върху старши здравен инспектор на община Монтана за одобряване с резолюция плащане по 38 броя фактури по Наредба № 3/2000 г. Установен е конфликт на интереси и на основание чл. 8 ЗПУКИ, за това, че Златко Живков е участвал в подготовката на акт в частен интерес, като е внесъл докладни записки № 08-01-45/20.02.2009 г. с проектобюджета за 2009 г. и докладна записка № 08-01-23/27.01.2010 г. с проектобюджета за 2010 г., въз основа на които са приети решения № 264 по протокол № 24/26.02.2009 г. и решение № 415/29.01.2010 г. по протокол № 36/29.01.2010 г. на Общински съвет Монтана, както и е внесъл докладни записки с № 08.01.19/22.01.2010 г. и № 08-01-20/17.10.2011 г. с отчета за изпълнение на бюджета за 2009 и 2010 г., както и за това че е съставил актове в частен интерес - месечни отчети по смисъла на чл. 40 от Закона за устройството на държавния бюджет и разрешавал извършване на разходи в полза на свързани с него лица.

С обжалваното съдебно решение АССГ е установил материална незаконосъобразност на административния акт, тъй като е приел, че по делото не е доказано упражнено влияние от страна на Живков по отношение на подчинените му лица, на които със заповед е възложено да подписват и изплащат процесните РКО, както и по отношение на старши здравен инспектор на община Монтана, на когото със заповед е възложено да одобряване разходи за лекарства и медикаменти и по конкретно относно одобряването на плащане по 38 броя фактури по Наредба № 3/2000 г. Според съда обстоятелството, че на изброените по-горе лица е възложена функцията да одобряват извършване на разходи, да одобряват и изплащат РКО, по силата на изричната заповед. на кмета на общината, не означава, че те нямат право на преценка при осъществяване на тази дейност. Те действително следва да изпълняват задълженията, произтичащи от издадената заповед на кмета, но в тези

представени доказателства, че Живков е оказал влияние върху подчинени нему лица. Т. е. обстоятелствата, че кметът разполага с дисциплинарна власт по отношение на лицата, които са оправомощени да одобряват и изплащат РКО, както и че същите са определени със заповед на кмета, не са достатъчни да обосноват извод за оказано влияние по отношение на същите при вземането на решения за одобряване и изплащане на процесните РКО. Както правилно е приел и първоинстанционният съд "оказването на влияние" подлежи на изследване във всеки отделен случай. За да се приеме, че е налице оказване на влияние, следва да са събрани конкретни доказателства, че кметът е използвал служебното си положение чрез конкретни действия или бездействия /например чрез уговаряне, натиск, заплаха, обещания, привилегии или отказване на такива и др./, и то именно с цел да въздейства върху подчинените му служители при вземане на решение във връзка с одобряване на РКО и изплащане на суми по РКО на конкретното свързано с кмета лице. В случая липсват такива твърдения, не са налице и доказателства, от които да следва подобен извод, следователно както е приел и АССГ не е осъществен състава на чл. 7, ал. 2 от закона.

Относно нарушаването на забраната по чл. 8 ЗПУКИ - участие в подготовка на акт в частен интерес, настоящата инстанция споделя изводите на първата инстанция. Бюджетът на общината не притежава характеристиките на акт в частен интерес по смисъла на ЗПУКИ. Това е така доколкото разходната част на бюджета е разпределена по пера, като сумата за "Здравеопазване" е определена в общ размер. С приемането на бюджета не се създават конкретни права, нито се облагодетелства директно свързаното с кмета дружество. Следователно, както правилно е приел и съда, бюджетът на общината в разходната му част не е акт в частен интерес. Отчетът за изпълнението за бюджета, както и месечните отчети по чл. 40 от Закона за устройство на държавния бюджет също не са актове в частен интерес, с тях не се създават права нито се облагодетелстват конкретни лица. Същите имат само отчетен характер и се изготвят за нуждите на статистиката и отчета на държавния бюджет.

Изложените по-горе обстоятелства и съображения подкрепят изводите, до които е достигнал и първоинстанционният съд, а именно, че липсват доказателства кметът на общината да е оказвал влияние на подчинени нему служители при вземането на решения във връзка с одобряването и изплащане на РКО в полза на свързани с него лица, следователно не е налице хипотезата на чл. 7, ал. 2 ЗПУКИ, както и че кметът не е участвал в подготовката на актове в частен интерес на свързани с него лица, т. е. не е нарушена и забраната на чл. 8 от закона.

При постановяване на решението не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът е обсъдил събраните по делото доказателства и доводите на страните в тяхната съвкупност. Проверил е законосъобразността на обжалвания административен акт съгласно задължението му по чл. 168, ал. 1 от АПК и е направил обоснован извод за неговата незаконосъобразност.

С оглед на изложеното настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна и доказана е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на съдебни разноски за касационната инстанция, с оглед на което касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника по касационната жалба сумата от 400/четиристотин/ лева - платено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения Върховният административен съд, седмо отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3301 от 17.05.2013 г., постановено по административно дело № 7607/2012 г. по описа на Административен съд София град.

ОСЪЖДА Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, гр. София, да възстанови на Златко Софрониев Живков от гр. Монтана сумата от 400 /четиристотин/ лева - платено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 9303/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 7607/2012 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 3301 от 17.05.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 7607/2012 г.

717

Решение № 14931 от 13.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 6583/2013 г., VII о., докладчик председателят Ваня Анчева

чл. 7, ал. 2 ЗПУКИ
чл. 27, ал. 5 ЗПУКИ

Необосноваността като касационно основание опорочава формирането на вътрешното убеждение на съда в насоките, които не са нормирани от закона. Такива са грешките при прилагане на правилата на логическото мислене, на опитните правила, на каузалните връзки между явленията и др.

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ).

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисия за предотвратяване и установяване конфликт на интереси (КПУКИ), срещу решение № 1907 от 21.03.2013 г., постановено по адм. дело № 6123/2012 г. на Административен съд - София - град (АССГ), с което е отменено решение № 73/07.06.2012 г. на КПУКИ в частта, с която по отношение на Тодор Панайотов Коларов, в качеството му на председател на Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност (КУИППД) е установен конфликт на интереси. Твърди се материална незаконосъобразност и необоснованост на съдебния акт и се претендира отмяната му.

Ответната страна - Тодор Панайотов Коларов, чрез процесуалните си представители, оспорва касационната жалба. Моли първоинстанционното съдебно решение да бъде оставено в сила.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита постъпилата касационна жалба за допустима, като подадена в срок, от надлежна страна в производството, срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решение № 73/07.06.2012 г. на КПУКИ установява конфликт на интереси на Тодор Панайотов Коларов за това, че в качеството му на председател на КУИППД е оказал влияние в свой частен интерес, върху негови подчинени лица - главен счетоводител и касиер към КУИППД, за съставяне на приходни касови ордери № 15/27.02.2012 г. и № 16/27.02.2012 г., с които е закупил използваните от него в качеството му на председател на комисията, движими вещи - преносим компютър и мобилен телефон, квалифицирано като нарушение по смисъла на чл. 7, ал. 2 ЗПУКИ.

Във връзка с това е установен конфликт на интереси на Коларов и защото същият е придобил въпросните движими вещи в нарушение на Наредба № 7/14.11.1997 г., издадена от министъра на финансите, (обн., ДВ, бр. 109 от 21.11.1997 г.), респ. не ги е придобил по законов ред, квалифицирано като нарушение на чл. 8, изр. 2, предл. 2 ЗПУКИ.

На трето място е установен конфликт на интереси и защото Тодор Коларов е оказал влияние в свой интерес върху подчинени нему лица - завеждащ регистратура "Класифицирана информация, директор "ИФУС", експерт техническо обслужване, счетоводител и служител на отдел "Човешки ресурси", при съставяне и подписване на обходен лист от 30.03.2012 г. за липса на задължения към напускането от него учреждение - нарушение по смисъла на чл. 7, ал. 2 ЗПУКИ.

Между страните липсва спор относно факти. Спорът е правен и се свежда до правилното тълкуване и прилагане на разпоредбите на ЗПУКИ. Настоящата инстанция намира, че въз основа на изяснената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд е постановил решението си изцяло в съответствие с приложимия материален закон. Изложените в тази връзка съображения, подкрепящи направения извод, че обжалваният в първоинстанционното производство акт е незаконосъобразен, като постановен от компетентен орган, без при това да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но в противоречие с материалния закон и

респ. същият не е извлякъл материална облага от съответната сделка, т. к. би могъл да закупи същите на по-изгодна цена на пазара на съответните стоки.

Поради това, като е съобразил дотук установените обстоятелства, АССГ е постановил съответно на материалния закон решение.

Относно направеното възражение за необоснованост на съдебния акт, следва да се подчертае, че необосноваността като касационно основание опорочава формирането на вътрешното убеждение на съда в насоките, които не са нормирани от закона. Такива са грешките при прилагане на правилата на логическото мислене, на опитните правила, на каузалните връзки между явленията и др. Грешки от такова естество не са били допуснати от решаващия съд. Наред с това установената от съда фактическа обстановка е подведена под вярната правна квалификация, като формираните изводи се основават на събраните доказателства и установените факти по делото.

При липса на релевираните касационни основания, решението на АССГ следва да бъде оставено в сила. Ответникът по касационната жалба не претендира разноски, поради което и такива не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во АПК, Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1907 от 21.03.2013 г. по адм. дело № 6123/2012 г. по описа на Административен съд - София - град.

Решението е окончателно

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 6583/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 6123/2012 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 1907 от 21.03.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 6123/2012 г.

чл. 8

Решение № 6781 от 20.05.2014 г. на ВАС по адм. д. № 324/2014 г., VII о., докладчик съдията Лозан Панов

чл. 8 ЗПУК

Производство по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ, Комисията) срещу решение № 6611 от 31.10.2013 г. по адм. дело № 3808/2013 г. на Административен съд София-град (АССГ), с което е отменено Решение № 185 от 19.02.2013 г. на КПУКИ. Твърди се неправилност на обжалваното решение и се иска отмяната му. Претендират се разноски.

Ответната страна - Мирослав Богданов Миронов от гр. Монтана взима становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита постъпилата жалба за допустима, като подадена в срок, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

С решение № 6611 от 31.10.2013 г. по адм. дело № 3808/2013 г. на АССГ е отменено Решение № 185 от 19.02.2013 г. на КПУКИ, в частта, с която е установено наличие на конфликт на интереси по отношение на Мирослав Богданов Миронов. За да постанови този резултат, решаващият съд е приел, че Мирослав Богданов Миронов в качеството му на управител на "Общински медицински център Монтана" ЕООД е сключил договори за наем и анекси към съответните договори с МЦ"Астра Медика" ООД, както следва: договор № 10-01/30.10.2008 г. и анекс от 24.11.2008 г. и от 19.01.2009 г.; договор № 10-01/14.12.2009 г., № 10-01/21.12.2010 г. и № 10-01/30.01.2012 г., както и анекс от 02.01.2013 г. Безспорно е, че ответникът Мирослав Богданов Миронов е назначен на длъжност "лекар - специалист очни болести" в МЦ"Астра Медика" ООД с договор № 11/30.06.2005 г. на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда.

Въз основа на проведено административно производство по Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ), Комисията е установила конфликта на интереси по отношение на Мирослав Богданов Миронов за нарушение на чл. 8, изр. 2, предл. 1 от ЗПУКИ. За да отмени посочения индивидуален административен акт, АССГ е приел, че наличието на трудово правоотношение не може да доведе до обоснован и категоричен извод за наличието на икономическа зависимост на ответника от МЦ"Астра Медика" ООД. Според решаващия съд, договорът за наем е сключен още през 2005 г., като от страна на Мирослав Богданов Миронов е извършвано единствено неговото подновяване със същия наемател.

В мотивите на съдебния акт е посочено, че при тълкуването и разкриването на целта на ЗПУКИ трябва да има предвид, че законът преследва облагата в случаите, когато тя е незаконна или получена неоснователно, следствие на заеманата публична длъжност и/или връзката със свързано лице, заемащо такава длъжност. Такива именно са случаите на обогатяване - лично или на свързани лица, следствие на неправомерното ползване на възможностите, предоставяни от заеманата публична длъжност. Според АССГ облага и частен интерес, следва да се установят по надлежен ред, с предвидените от закона доказателства, а облага, получена следствие законосъобразно и съвестно изпълнение на възложената дейност от страна на лице, заемащо публична длъжност или от свързаните с него лица, не води до частен интерес.

Решението е неправилно.

Мирослав Богданов Миронов притежава качеството на лице, което заема публична длъжност по смисъла на чл. 3, т. 22 ЗПУКИ, като управител на "Общински медицински център Монтана" ЕООД. Същевременно Миронов е в трудовоправни отношения с МЦ "Астра Медика" ООД. Безспорно е, че Мирослав Богданов Миронов, в качеството си на управител на "Общински медицински център Монтана" ЕООД, е сключил договори за наем и анекси към съответните договори с МЦ "Астра Медика" ООД.

бъде постановен нов, с който жалбата срещу решението на КПУКИ като неоснователна бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. с чл. 228 АПК, вр. с чл. 81 ГПК, вр. с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, препращащ към чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от същата Наредба, в полза на касатора се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 300 лева.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 6611 от 31.10.2013 г. по адм. дело № 3808/2013 г. на Административен съд София-град и вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Мирослав Богданов Миронов от гр. Монтана срещу Решение № 185 от 19.02.2013 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси

ОСЪЖДА Мирослав Богданов Миронов от гр. Монтана да заплати на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси сумата от 300 триста) лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 324/2014 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 3808/2013 на Адм. съд - София-град - виж Протокол от 2.10.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 3808/2013 г.;Решение № 6611 от 31.10.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 3808/2013 г.

чл. 8

Решение № 6783 от 20.05.2014 г. на ВАС по адм. д. № 656/2014 г., VII о., докладчик председателят Лозан Панов

чл. 8 ЗПУКИ

Производство по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ, Комисията) срещу решение № 7103 от 18.11.2013 г. по адм. дело № 6516/2013 г. на Административен съд София-град (АССГ), с което е отменено Решение № 228 от 28.05.2013 г. на КПУКИ. Твърди се неправилност на обжалваното решение и се иска отмяната му. Процесуалният представител на касатора представя писмени бележки. Претендират се разноски.

Ответната страна - Красимир Митев Мирев от гр. Търговище взима становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита постъпилата жалба за допустима, като подадена в срок, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

С решение № 7103 от 18.11.2013 г. по адм. дело № 6516/2013 г. на АССГ е отменено Решение № 228 от 28.05.2013 г. на КПУКИ, с което е установен конфликт на интереси по отношение на Красимир Митев Мирев, за това че в качеството му на кмет на община Търговище е подписал 9 броя оперативен документ "искане" в частен интерес на свързано с него лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона за предотвратяване и установяване на конфликта на интереси (ЗПУКИ) - "Белла" ЕООД, с едноличен собственик и управител Димитър Красимиров Мирев - негов син, в нарушение на разпоредбата на чл. 8, изречение първо, предложение първо от ЗПУКИ, както и неподаването на декларация по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ по повод подписването на посочените 9 броя оперативни документи "искане".

По делото е установено, че Красимир Митев Мирев е подписал 9 бр. искания за периода 01.12.2009 г. - 04.01.2012 г., с които се утвърждават разходи направен за закупуване на канцеларски материали, печати и адаптер (на обща стойност 1 428 лв.) от "Белла" ЕООД. С тези искания за утвърдени направени разходи по докладни записки на различни служители на общината за нуждите от съответните канцеларски материали във връзка с изменения в законодателството, като след извършване на разхода, кметът на общината - Красимир Митев Мирев го е утвърдил, за да се осъществи съответното разплащане.

Решаващият съд е приел, че по отношение на Красимир Митев Мирев е установен по безспорен начин първият елемент от фактическия състав на чл. 8 от ЗПУКИ (лице заемащо публична длъжност), но не са налице вторият и третият елемент от фактическия състав на посочената разпоредба, тъй като подписването на исканията в графата "утвърждаване на разхода" от кмета на общината по смисъла на закона не представлява подготовката на акт, тъй като извършването на плащането, което става само въз основа на посоченото утвърждаване не представлява акт по смисъла на закона, а е фактическо действие. Според АССГ, макар и да е доказано подписването на исканията, липсват доказателства, установяващи наличието на частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията и задълженията на Красимир Митев Мирев, а облагата за свързаното лице е законна, тъй като е получена след насрещна съответна престация.

Административен съд София-град е приел също така, че е нарушена процедурата по установяване на конфликт на интереси (чл. 22ж ал. 2 изр. второ от ЗПУКИ), с което се засяга валидността на формираната от колективния орган воля, защото видно от представеният по делото протокол № 145 от 07.02.2013 г. на свое заседание комисията е изслушала Красимир Митев Мирев, но не е взела решение, доколкото в този протокол няма обективирано такова и няма отбелязване на извършено гласуване. Няма проведено следващо заседание, на което да е проведено явно гласуване и с което да е взето решение, че по отношение на Красимир Митев Мирев се установява конфликт на интереси.

Решението е неправилно.

Решението е прието при спазване на изискуемия кворум с 4 гласа "за". В този смисъл е неправилен изводът на първоинстанционния съд за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Ето защо, като е приел, че липсва конфликт на интереси по отношение на Красимир Митев Мирев, АССГ е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него при условията на чл. 222, ал. 1 АПК следва да бъде постановено друго такова, с което жалбата му срещу Решение № 228 от 28.05.2013 г. на КПУКИ, се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. с чл. 228 АПК, вр. с чл. 81 ГПК, вр. с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, препращащ към чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от същата Наредба, в полза на касатора се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 300 лева.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 7103 от 18.11.2013 г. по адм. дело № 6516/2013 г. на Административен съд София-град и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Красимир Митев Мирев срещу Решение № 228 от 28.05.2013 г. на Комисия за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси.

ОСЪЖДА Красимир Митев Мирев от гр. Търговище да заплати на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси, разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 656/2014 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 6516/2013 на Адм. съд - София-град - виж Протокол от 31.10.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 6516/2013 г.;Решение № 7103 от 18.11.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 6516/2013 г.

Решение № 5704 от 25.04.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2089/2014 г., VII о., докладчик председателят Боян Магдалинчев

чл. 8,
чл. 30, ал. 1 ЗПУКИ

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), срещу решение № 7282 от 22.11.2013 г. по адм. дело № 6182/2013 г. на Административен съд София - град (АССГ). Излагат се доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при нарушение на материалния закон и при необоснованост на съдебния акт - отменителни основания по чл. 209, т. 3 от АПК. Прави се искане съда да отмени обжалваното решение в частта, с която е отменено решение Решение № 223/16.05.2013 г. на КПУКИ.

Ответникът - Милка Георгиева Ничева - директор на Начално училище "Петър Берон", чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава мотивирано заключение за основателност на жалбата.

Върховният административен съд, седмо отделение, след като прецени допустимостта на жалбата и наведените в нея касационни основания, както и доказателствата по делото, приема, че същата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е основателна.

Производството пред първоинстанционния съд е било образувано по жалба на Милка Георгиева Ничева-Горнишка, срещу Решение № 223/16.05.2013 г. на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси /КПУКИ/, с което е установен конфликт на интереси по отношение на жалбоподателката, за това, че като директор на НУ "Д-р Петър Берон", град Самоков е сключила договор за възлагане на ремонт от 02.07.2009 г. в град Самоков с "Магнат" ООД гр. Самоков и е приела и одобрила заплащане на фактури с № 10000000051/20.07.2009 г. № 1000000052/23.07.2009 г. на обща стойност 16 755 лв., без включен ДДС, в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ - "Магнат" ООД, със съдружник и управител Анна Светославова Манчова - нейна роднина по съребрена линия от 4-та степен, с което е нарушила разпоредбата на чл. 8, изречение 2, предложение първо от ЗПУКИ. С решението още е установено неподаване на декларация пред органа по назначение по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ за наличие на частен интерес по конкретен повод при подписването на договор за възлагане на ремонт от 02.07.2009 г. с горното търговско дружество и одобряване заплащането на посочените по-горе два броя фактури, в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ - "Магнат" ООД Самоков, със съдружник и управител на дружеството Анна Светославова Манчова - неин роднина по съребрена линия от 4-та степен по смисъла на чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ, с което е нарушила чл. 16 във връзка с чл. 37 от ЗПУКИ.

С обжалваното решение КУПКИ е установила още конфликт на интереси по отношение на жалбоподателката Милка Ничева-Горнишка, за това, че като директор на НУ "Д-р Петър Берон", град Самоков е сключила договор за възлагане на ремонт от 22.08.2010 г. в град Самоков с "Магнат" ООД с ЕИК 122052196, и е приела и одобрила заплащане на фактури с № 1000000070/23.08.2010 г., № 1000000072/07.09.2010 г. на стойност 9 844,20 лв., без включен ДДС в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ - "Магнат" ООД, със съдружник и управител Анна Светославова Манчова - нейна роднина по съребрена линия от 4-та степен, с което е нарушила разпоредбата на чл. 8, изречение 2, предложение първо от ЗПУКИ. Установено е също така неподаване пред органа по назначение на декларация по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ за наличие на частен интерес по конкретен повод при подписването и одобряването на заплащане на двете фактури от 23.08.2010 г. и от 07.09.2010 г. в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ - "Магнат" ООД Самоков, със съдружник и управител на дружеството Ана

ЗПУКИ изрично прогласява, че разпоредбите на ЗАНН се отнасят до реда, по който се обжалва НП, т. е. субсидиарността на ЗАНН е категорично ограничена относно реда за обжалване, и то само на НП. Предмет на обжалване в рамките на настоящето производство е решението на КПУКИ, с което се установява конфликт на интереси, а не наложено с НП наказание. Производството е в неговата първа фаза - установяване наличието или липсата на конфликт на интереси. Едва при утвърдителен отговор на този въпрос, в съответствие с разпоредбата на чл. 30, ал. 1 от ЗПУКИ председателят на комисията в едномесечен срок от влизането му в сила издава наказателно постановление, т. е. влизането на решението в сила е необходима предпоставка да се премине към реализиране на административнонаказателната отговорност. Решението на Комисията има установителен диспозитив. Същото, в рамките на административнонаказателното производство има характер, но не представлява АУАН, и то само дотолкова, доколкото установеното с него нарушение е предпоставка за издаване на НП.

В тази връзка законодателят е разграничил реда по ЗПУКИ категорично от реда по ЗАНН, съгласно който цялата административнонаказваща дейност не подлежи на обжалване до завършването ѝ с окончателен акт. В рамките на производството по ЗПУКИ, решението на Комисията подлежи на отделно обжалване, респ. при невлизането му в сила няма да се стигне въобще до издаване на НП. Както бе посочено вече, влизането на решението в сила е необходима предпоставка за издаване на НП.

От изложеното следва, че в настоящото производство разпоредбите на ЗАНН са неприложими. Същите са приложими единствено по отношение обжалване на самото НП, като там редът за обжалване, подсъдността и предпоставките са други.

В тази връзка се явява като неправилно приетото от първоинстанционния съд разрешение за изтекла абсолютна тригодишна давност при съставяне на процесното решение на КПУКИ по отношение на първите сочени в него нарушения, което налага и отмяната му в тази част поради неправилно приложение на материалния закон. Вместо него касационната инстанция следва да постанови решение по съществото на спора, с което отхвърли жалбата на Милка Ничева-Горнишка, срещу решението на КУПКИ.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, седмо отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като неправилно Решение № 7282 от 22.11.2013 г. по адм. дело № 6182/2013. на Административен съд София - град в частта му, с която е отменено Решение № 223/16.05.2013 г. на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси, с която е установен конфликт на интереси по отношение на Милка Георгиева Ничева-Горнишка от гр. Самоков, за това, че като директор на НУ "Д-р Петър Берон", град Самоков е сключила договор за възлагане на ремонт от 02.07.2009 г. с "Магнат" ООД гр. Самоков и е приела и одобрила за плащане фактури с № 10000000051/20.07.2009 г., № 1000000052/23.07.2009 г. на обща стойност 16 755 лв., без включен ДДС, в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ - "Магнат" ООД, със съдружник и управител Анна Светославова Манчова - нейна роднина по съребрена линия от 4-та степен, с което е нарушила разпоредбата на чл. 8, изречение 2, предложение първо от ЗПУКИ и е установено неподаване на декларация пред органа по назначение по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ за наличие на частен интерес по конкретен повод при подписването на договор за възлагане на ремонт от 02.07.2009 г. с "Магнат" ООД с ЕИК 122052196 и одобряването на заплащане на фактури с № 10000000051/20.07.2009 г., № 1000000052/23.07.2009 г. в частен интерес на свързано с нея лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ - "Магнат" ООД, със съдружник и управител Анна Светославова Манчова - нейна роднина по съребрена линия от 4-та степен, по смисъла на чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ, с което е нарушила чл. 16 във връзка с чл. 37 от ЗПУКИ, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Милка Георгиева Ничева-Горнишка от гр. Самоков, срещу Решение № 223/16.05.2013 г. на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси в горната му част.

ОСТАВЯ В СИЛА решението на АССГ в останалата му част.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 2089/2014 г. - виж тук;

чл. 8

Решение № 4158 от 25.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 12796/2013 г., VII о., докладчик председателят Ваня Анчева

чл. 8,
чл. 27, ал. 5 ЗПУКИ

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ).

С решение № 3870 от 10.06.2013 г., постановено по адм. дело № 9717/2012 г. състав на Административен съд - София-град (АССГ), е отменил Решение № 117 от 11.09.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), в частта му, с която е установен конфликт на интереси по отношение на Людмил Николов Симов, в качеството му на председател на Управителния съвет на Камарата на независимите оценители в България (КНОБ) за това, че като лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3, т. 23 ЗПУКИ е издал 6 бр. сертификати за оценителска правоспособност в свой и на свързаните с него лица - СД "Машелектропроект - Стоянова и Симов сие" и Мая Кирилова Стоянова, в частен интерес, с което е нарушил нормата на чл. 8, изр. първо, предл. първо, във връзка с чл. 35 ЗПУКИ.

Със същото решение е отхвърлена жалбата срещу Решение № 117 от 11.09.2012 г. на КПУКИ в частта, с която е установен конфликт на интереси, за това, че при упражняване на правомощията си по служба Людмил Николов Симов не е подал декларация по чл. 12, т. 4 ЗПУКИ за наличие на частен интерес по конкретен повод преди или по време на подготовката и издаването на сертификатите за оценителска правоспособност на Людмил Николов Симов, "Машелектропроект - Стоянова и Симов сие" и Мая Кирилова Стоянова, в нарушение на чл. 16, ал. 1, във вр. чл. 37 ЗПУКИ.

Срещу описаното решение в съответните му, засягащи правата на страните части, са постъпили касационни жалби от КПУКИ и Людмил Николов Симов. Заявяват се касационни основания за неправилност на решението поради необоснованост и нарушение на материалния закон.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбите.

Върховният административен съд, седмо отделение, намира касационните жалби за процесуално допустими, като подадени в срок, от надлежни страни - участници в първоинстанционното производство. Като разгледа касационните жалби на посочените в тях основания и извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, съдът намира следното:

С Решение № 117 от 11.09.2012 г. на КПУКИ е установен конфликт на интереси по отношение на Людмил Николов Симов в качеството му на председател на КНОБ, за това, че в нарушение на чл. 8, изречение 1-во, предл. 1-во ЗПУКИ е издал сертификати за оценителска правоспособност лично на себе си и на свързани с него лица, както и за това че не е подал декларация по чл. 12, т. 4, ЗПУКИ, в нарушение на чл. 16, във връзка с чл. 37 с. з.

По делото е установено, че на 14.09.2009 г. Людмил Николов Симов е подписал следните сертификати: 1) Сертификат рег. № 300100113 за оценка на машини и съоръжения, издаден на Людмил Николов Симов, въз основа на лиценз № 3203 от 24.08.1994 г. от Агенцията за приватизация (АП); 2) Сертификат рег. № 500100111 за оценка на търговски предприятия и вземания, издаден на Людмил Николов Симов, въз основа на лиценз № 995 от 14.06.1993 г. от АП; 3) Сертификат рег. № 900400001 за оценка на недвижими имоти, машини и съоръжения, права на интелектуалната и индустриалната собственост и други фактически отношения, търговски предприятия и вземания, издаден на "Машелектропроект - Стоянова и Симов сие" въз основа на лиценз № 5323 от 6.03.1997 г. от АП; 4) Сертификат рег. № 400100066 за оценка на права на интелектуалната и индустриалната собственост и други фактически отношения, издаден на Мая Кирилова Стоянова въз основа на лиценз № 5280 от 21.02.1997 г. от АП; 5) Сертификат рег. № 100101111 за оценка на недвижими имоти, издаден на Мая Кирилова Стоянова въз основа на лиценз № 3221 от 24.08.1994 г. от АП; 6) Сертификат рег. № 500100358 за оценка на търговски предприятия и вземания, издаден на

ЗПУКИ. В тази част му част решението на КПУКИ е счетено за законосъобразно, а жалбата на Симов - отхвърлена.

Решението е частично неправилно.

По делото няма спор, че получавайки сертификат, съответните лица удостоверяват субективното си право да осъществяват определен вид стопанска дейност. Притежаването му е абсолютна предпоставка за законосъобразно извършване на оценителска дейност, от което следва, че за тях съществува частен интерес от получаването на такъв документ, в следствие на което ще реализират икономически изгоди.

Решаващият съд е дал описание на реда на издаване на процесните сертификати, без да отчете, че проверката за съответствие с нормативните изисквания и подписването на документите по естеството си съставлява участие в производство по издаване на акт, с който се удостоверяват субективи права. Като е извършил преценка на представените документи и е подписал сертификати за оценителска правоспособност, жалбоподателят е нарушил императивната разпоредба на чл. 8 ЗПУКИ, което е основание за установяване на конфликт на интереси. С оглед избягването на съмнения, че получаването на такъв сертификат се извършва на база на лични отношения и контакти, а не на база законоустановени критерии, нормата на чл. 8 ЗПУКИ въвежда забрана лице, заемащо публична длъжност да участва в подготовката, обсъждането, приемането, издаването или постановяването на актове, да изпълнява контролни или разследващи функции или да налага санкции в частен интерес. Съобразно доказателствата по делото, поведението на Симов правилно е квалифицирано от КПУКИ като наличие на частен интерес, изразяващ се в получаване на лична облага и такава в полза на "свързано лице", под формата на удостоверяване на придобита правоспособност (издаване на констативен административен акт). Според забраната на чл. 8 ЗПУКИ, Симов е нямал право да участва в цитираната проверка на документи и да издава сертификати, т.к. е постановил актове в частен интерес. Последният се обуславя от факта, че е подписал собствените си сертификати, както и от участието на конкубината му и съсобственото им дружество, а по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ, те са "свързани лица". Несъмнено за тях е налице нематериална облага по смисъла на чл. 2, ал. 3 ЗПУКИ, която се изразява в предоставяне на оценителска правоспособност по смисъла на чл. 6 ЗНО за извършване на посочените в сертификатите оценки на обекти, респ. в създадената възможност да осъществяват правнорегламентираната дейност по отношение тези обекти. Именно тази облага се явява израз на частния интерес по смисъла на чл. 2, ал. 2 и ал. 3 с. з. В ал. 1 от посочената норма законодателят е визирал като обществено опасна дори само възможността частният интерес да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнени на служебните задължение на лицето, заемащо публична длъжност. С оглед на това в конкретния случай, в качеството на лице, заемащо публична длъжност, за Симов е възникнало задължение да подаде декларация по чл. 12, ал. 4 с. з. и да спази изискването на чл. 19, ал. 1 да си направи отвод поради наличие на частен интерес по конкретен повод, като се отведе от осъществяване на правомощията си по служба.

Като е приел, че липсва конфликт на интереси по отношение на Людмил Николов Симов, АССГ е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него при условията на чл. 222, ал. 1 АПК следва да бъде постановено друго такова, с което жалбата срещу решение № 117 от 11.09.2012 г. на КПУКИ, с което е установен конфликт на интереси по чл. 8, изр. 1-во, предл. 1-во ЗПУКИ, следва да се отхвърли като неоснователна. В останалата му част решението е правилно и следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. с чл. 228 АПК, вр. с чл. 81 ГПК, вр. с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, препращащ към чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от същата Наредба, в полза на Комисията се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 150 лева.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3870 от 10.06.2013 г., постановено по адм. дело № 9717/2012 г. на Административен съд - София-град, в частта, с която е отменено Решение № 117 от 11.09.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Людмил Николов Симов, от гр. София, ул. "Свети Наум" № 43, вх. А, ап. 10, срещу Решение № 117 от 11.09.2012 г. на Комисията за предотвратяване и

Решение № 3732 от 18.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 14723/2013 г., VII о., докладчик председателят Ваня Анчева

чл. 3, т. 25 ЗПУКИ
чл. 8, изр. 1 ЗПУКИ
чл. 27, ал. 5 ЗПУКИ

Нормата на чл. 8, изр. 1-во ЗПУКИ гласи недвусмислено, че лице, заемащо публична длъжност, няма право да участва в подготовката, обсъждането, приемането, издаването или постановяването на актове, да изпълнява контролни или разследващи функции или да налага санкции в частен интерес. В този смисъл, неоснователни са както доводите на представителя на Върховната административна прокуратура, така и възраженията на касационните ответници, че същите не представляват лица, заемащи публични длъжност по смисъла на закона. По силата на чл. 3, т. 25 ЗПУКИ лица, заемащи публична длъжност са служителите в администрацията на органи, създадени със закон.

Дори само възможността съществуващият частен интерес да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на задълженията, води до състояние, което е обществено опасно и укоримо и като такова не следва да бъде допускано.

Една от легитимно преследваните цели с разпоредбата на чл. 8 ЗПУКИ е именно създаване, опазване и поддържане доверието в безпристрастността и действията на лицата, заемащи публична длъжност. В този ред на мисли, използваното от законодателя понятие "частен интерес" обхваща интереса на всяко лице, свързано чрез облага със заемащото публична длъжност. Ефектът на преследваната цел се засилва още повече, когато частният интерес се съчетава именно в лицето, заемащо публична длъжност. С други думи казано, така посочената разпоредба не допуска нито самоконтрол, нито договаряне сам със себе си, нито осъществяването на каквато и да е част от аспектите по възникване и реализиране на търговското и облигационното правоотношение при съчетаване на обществен и частен интерес в личността на един субект.

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ).

Образувано е по касационна жалба на Комисия за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ/Комисията) срещу решение № 4855 от 15.07.2013 г., постановено по адм. дело № 14059/2012 г. на Административен съд - София - град (АССГ), с което е отменено нейно решение № 148 от 15.11.2012 г. Заявява се касационно основание за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и се претендира неговата отмяна и отхвърляне на първоначалната жалба.

Ответниците - Пламен Маринов Пировски, Асен Николов Сираков, Григори Методиев Недялков и Чавдар Проданов Кръстев, оспорват касационната жалба. По аналогични съображения молят първоинстанционното решение да бъде оставено в сила.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Поддържа, че подписаните от ответниците протоколи имат за предмет отстъпването на авторските права за използването на документални филми, поради което не представляват актове по смисъла на чл. 7 и чл. 8 ЗПУКИ и нямат характера на официални документи. Те са констативни документи, удостоверяващи единствено техническа пригодност на създадените аудиовизуални произведения. Сочи, че с оглед заеманата от лицата длъжност и подчинеността им спрямо изпълнителния директор, не е в техните правомощия да разрешат и да наредят изплащането от бюджетната сметка на Изпълнителната агенция в тяхна полза. Поради това счита, че не може да се приеме наличие на частен интерес или възможна облага.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита постъпилата жалба за допустима, като подадена в срок, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт. По съществото на спора и с оглед твърденията на страните, съдът съобрази следното:

С Решение № 148 от 15.11.2012 г. КПУКИ е установила конфликт на интереси по отношение на гореизброените лица, затова, че в качеството си на служители на Изпълнителна

следва да бъде допускано". Виж решение № 2349 от 19.02.2013 г. на ВАС по адм. дело № 11346/2012 г.; решение № 2513 от 21.02.2013 г. на ВАС по адм. дело № 12061/2012 г. и др. Пак от практиката на ВАС по приложението на цитираната норма следва, че е допустимо властническите правомощия на лицето да са дори като чл. на колективен орган (В този смисъл виж решение № 15558 от 25.11.2013 г. на ВАС по адм. дело № 8592/2013 г.).

В конкретния казус, подписваните от лицата протоколи засягат изпълнението на сключени преди това договори за създаване на аудиовизуално произведение и преотстъпване на авторски права върху него. Видно от предмета и съдържанието на процесните договори, същите съчетават в себе си два елемента - на договор за изработка на съответното аудиовизуално произведение и договор по чл. 36 ЗАПСП с отстъпване на изключително право на използване на произведението. Действително, от данните по делото не може да се направи извода в какво си качество и на какво правно основание въпросните лица са определени за комисия, одобряваща изпълнението на съответните договори, но при положение, че в резултат на техните волеизявления съответните аудиовизуални произведения са одобрявани, като съответстващи на възложеното по договор, а като следствие - е извършвано и заплащане на договорен хонорар, следва да се приеме, че същите, в хипотезата на чл. 264 ЗЗД са приемали извършената работа, респ. следвало е да установят съответствието между извършено и възложено, така че да възникне и правото/задължението за възложителя да не/заплати в пълен размер уговореното възнаграждение. В този контекст несъмнено лицата упражняват властнически правомощия, а обективираното в процесните протоколи волеизявление е насочено към одобрение на възложената работа и препоръка към изпълнителния директор да заплати уговореното възнаграждение, без самият изпълнителен директор да е формулирал възражение за неизпълнение или по отделен начин да е изявил приемане изпълнението на възложената работа. Поради това следва да се приеме, че лицата в качеството си на членове на комисия, са изпълнявали дейност в условията на чл. 8, изр. 1-во ЗПУКИ. Ето защо за тях е било задължително в подобна хипотеза да не участват в заседанията, на които е одобрявано именно тяхното изпълнение на договорите. Без значение дали комисията в друг състав би одобрила аудиовизуалното произведение и без значение дали действително изпълнение съответства на възложеното, а още по-малко без значение е художествената стойност на филма.

Една от легитимно преследваните цели с разпоредбата на чл. 8 ЗПУКИ е именно създаване, опазване и поддържане доверието в безпристрастността и действията на лицата, заемащи публична длъжност. В този ред на мисли, използваното от законодателя понятие "частен интерес" обхваща интереса на всяко лице, свързано чрез облага със заемащото публична длъжност. Ефектът на преследваната цел се засилва още повече, когато частният интерес се съчетава именно в лицето, заемащо публична длъжност. С други думи казано, така посочената разпоредба не допуска нито самоконтрол, нито договаряне сам със себе си, нито осъществяването на каквато и да е част от аспектите по възникване и реализиране на търговското и облигационното правоотношение при съчетаване на обществен и частен интерес в личността на един субект. В този смисъл няма никакво значение, че въпросните аудиовизуални произведения са създавани извън кръга задължения по служба, очертани с длъжностите характеристики. Нарушеното изискване за безпристрастност при изпълнение на служебните задължения представлява нарушение на цитираната норма.

Като е приел, че липсва конфликт на интереси по отношение на Асен Сираков, Пламен Пировски, Григори Недялков и Чавдар Кръстев, АССГ е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него при условията на чл. 222, ал. 1 АПК следва да бъде постановено друго такова, с което жалбата им срещу решение № 148 от 15.11.2012 г. на КПУКИ, се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. с чл. 228 АПК, вр. с чл. 81 ГПК, вр. с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, препращащ към чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от същата Наредба, в полза на касатора се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 150 лева.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4855 от 15.07.2013 г. по адм. дело № 14059/2012 г. по описа на Административен съд - София - град и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбите на Пламен Маринов Пировски, Асен Николов Сираков,

Дата 26.6.2014 г.

т. 12 – 11

Решение № 1283 от 30.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 13258/2013 г., VII о., докладчик съдията Лозан Панов

чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ
чл. 11 ЗПУКИ

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ, лице, заемащо публична длъжност, няма право да извършва консултантска дейност по отношение на лица, които са заинтересовани от актовете му, издавани при осъществяване на правомощията или задълженията му по служба. Систематичното място на посочената норма е в Глава Втора от ЗПУКИ, в която са установени различни забрани при изпълнение на публични длъжности. Тези различни забрани представляват конкретни хипотези, съдържащи елементите, чрез които в чл. 2 ЗПУКИ е дефинирано общото понятие за конфликт на интереси. Забранителната норма на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ включва три кумулативно предвидени предпоставки. Първата е свързана със субекта на нарушението - само лице, заемащо публична длъжност, може да осъществи състава на нарушението. Останалите законови предпоставки са (1) осъществяване на консултантска дейност и (2) посочената дейност следва да е в полза на особени субекти - лица, които са заинтересовани от актовете на овластените лица, издавани при осъществяване на правомощията им.

Съгласно чл. 11 ЗПУКИ, лице, заемащо публична длъжност, няма право да дава съгласие или да използва служебното си положение за търговска реклама. Забраната по цитираната разпоредба може да се разглежда като гаранция за неизползване на служебното положение с цел създаване на предимство на търговски субекти чрез участието на лице, заемащо публична длъжност, в търговска реклама. Както и при разгледаната по-горе норма на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ, адресат на забраната може да бъде само лице, заемащо публична длъжност. Освен наличието на такова лице, за осъществяване на фактическия състав на чл. 11 ЗПУКИ е необходимо (в първата хипотеза) то да е дало съгласие служебното му положение да бъде използвано за търговска реклама или (във втората хипотеза) самото то да е използвало служебното си положение за търговска реклама. И при двете изпълнителни деяния се изисква действие, като в първия случай това е акт на изразяване на съгласие друго лице да използва служебното му положение за търговска реклама, а във втория случай действието се изразява в използването на служебното положение от самото лице, заемащо публична длъжност.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ), чрез юрисконсулт Палмира Бенчева, срещу решение № 4515 от 05.07.13 г. по адм. д. № 10281/12 г. на Административен съд София-град (АССГ), в частта, с която е отменено Решение № 135 от 09.10.2012 г. на КПУКИ, в частта му, с която е установен конфликт на интереси по отношение на Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров в качеството им на членове на Комисията за защита на конкуренцията (КЗК), за това, че при участието си в семинари и други мероприятия, свързани с дейността на КЗК и обществените поръчки, са консултирали лица - участници в процедури по възлагане на обществени поръчки и заинтересовани от актовете на КЗК - нарушение на чл. 10, ал. 2 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ). В касационната жалба се излагат съображения за неправилност на решението, в тази му част, като постановено в нарушение на материалния закон и необоснованост - касационни основания по чл. 209, т. 3, пр. 1 и 3 АПК. Иска се отмяна на решението и решаване на спора по същество. Претендират се разноски.

Срещу решение № 4515 от 05.07.13 г. по адм. д. № 10281/12 г. на АССГ е подадена касационна жалба и от Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров, в частта, с която е отхвърлена жалбата им срещу Решение № 135 от 09.10.2012 г. на КПУКИ, в частта му, с която е установен конфликт на интереси по отношение на Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров, за това, че в нарушение на забраната на чл. 11 ЗПУКИ са дали съгласие и са били обявени в покани, отправени в публичното пространство до широк кръг от лица, ангажирани професионално в процедури за възлагане на обществени поръчки, в своето служебно качество на членове на КЗК, с цел да

са ползвали отпуск.

Решаващият съд е приел, че не е осъществено нарушение на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ. Според АССГ в случая не е установена реално осъществена консултантска дейност от Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров. Въобще не са установени кои са лицата - участници в семинарите, които да са получили консултантски услуги срещу заплащане, още по-малко - те да са заинтересовани от актове на членовете на КЗК при осъществяване на служебните им правомощия. Организаторите на семинарите също не са получатели на консултантски услуги, а платеното от тях възнаграждение е уговорено за изнесени отделни лекции въз основа на определен хорариум, а не за доставка на услуга. Участието в семинар или друго обучително мероприятие като лектор е осъществяване на преподавателска дейност, която не попада в приложното поле на забраната по чл. 10, ал. 2 от ЗПУКИ.

Съдът е приел, че Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров са осъществили нарушение на чл. 11 ЗПУКИ, тъй като служебното качество на членовете на КЗК е използвано от организаторите на семинарите за търговска реклама. Според решаващия съд, съобразявайки се с целта на разпоредбата на чл. 11 ЗПУКИ - да попречи на възможностите за незаконно обогатяване чрез служебното положение на публичните личности, съгласието за използване на служебно положение може да бъде изразено и конклудентно - чрез фактически действия и/или бездействия, ако лицето, заемащо публична длъжност, е знаело и е можело да се противопостави. Непротивопоставянето им и продължаването на участията им и в семинари, в които са обявени лекторите в качеството им на членове на КЗК, според АССГ означава, че те са приели да бъде посочена публичната длъжност, която заемат, въпреки че са действали единствено от свое име извън служебните си задължения. Допускайки използване на служебното им качество за търговска реклама, като са знаели и са могли да се противопоставят, Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров са ангажирали колективния орган без да са оправомощени да действат от негово име - поведение недопустимо и укоримо, което води до конфликт на интереси. С това поведение е нарушена забраната на чл. 11 ЗПУКИ, поради което АССГ е отхвърлил жалбата срещу Решение № 135 от 09.10.2012 г. на КПУКИ, в тази му част.

По касационната жалба на КПУКИ.

Касационната жалба на КПУКИ е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от процесуално легитимирана страна, участник в първоинстанционното производство, имаща интерес от обжалване на постановения съдебен акт. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ лице, заемащо публична длъжност, няма право да извършва консултантска дейност по отношение на лица, които са заинтересовани от актовете му, издавани при осъществяване на правомощията или задълженията му по служба. Систематичното място на посочената норма е в Глава Втора от ЗПУКИ, в която са установени различни забрани при изпълнение на публични длъжности. Тези различни забрани представляват конкретни хипотези, съдържащи елементите, чрез които в чл. 2 ЗПУКИ е дефинирано общото понятие за конфликт на интереси. Забранителната нормата на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ включва три кумулативно предвидени предпоставки. Първата е свързана със субекта на нарушението - само лице, заемащо публична длъжност, може да осъществи състава на нарушението. Останалите законови предпоставки са (1) осъществяване на консултантска дейност и (2) посочената дейност следва да е в полза на особени субекти - лица, които са заинтересовани от актовете на овластените лица, издавани при осъществяване на правомощията им.

Несъмнено първият елемент от фактическия състав на забранителната норма на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ е налице, тъй като Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров притежават изискуемото специално качество като субект на нарушението. Същите са членове на КЗК (независим специализиран държавен орган за прилагане на Общностното право в областта на конкуренцията) съответно от 23.10.2010 г. и 21.05.2009 г. В настоящия случай не са налице втората и третата предпоставки на цитираната разпоредба. Правилно АССГ е приел, че не е установена реално осъществена консултантска дейност. При липса на легална дефиниция за "консултантска дейност", решаващият съд е изложил доводи, че по съществото си тя представлява вид договор за поръчка - възмездна доставка на услуги, изразяващи се в предоставяне на интелектуален продукт, съвети, становища, анализ на документи, проучвания, други правни и фактически действия, срещу насрещна престация. Настоящият съдебен състав приема, че в това понятие следва да се вложи общоприетия

ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 11 ЗПУКИ лице, заемащо публична длъжност, няма право да дава съгласие или да използва служебното си положение за търговска реклама. Забраната по цитираната разпоредба може да се разглежда като гаранция за неизползване на служебното положение с цел създаване на предимство на търговски субекти чрез участието на лице, заемащо публична длъжност, в търговска реклама. Както и при разгледаната по-горе норма на чл. 10, ал. 2 ЗПУКИ, адресат на забраната може да бъде само лице, заемащо публична длъжност. Освен наличието на такова лице, за осъществяване на фактическия състав на чл. 11 ЗПУКИ е необходимо (в първата хипотеза) то да е дало съгласие служебното му положение да бъде използвано за търговска реклама или (във втората хипотеза) самото то да е използвало служебното си положение за търговска реклама. И при двете изпълнителни деяния се изисква действие, като в първия случай това е акт на изразяване на съгласие друго лице да използва служебното му положение за търговска реклама, а във втория случай действието се изразява в използването на служебното положение от самото лице, заемащо публична длъжност. В този смисъл, изводът на първоинстанционния съд, че с конклудентни действия Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров са дали съгласие за използване на служебното им положение за търговска реклама, поради което е настъпил конфликт на интереси, е направен при необосновано разширително тълкуване на законовия текст, което е недопустимо по отношение на санкционните норми (чл. 46, ал. 3 ЗНА), каквато се явява тази на чл. 11 ЗПУКИ.

Първоинстанционният съд изрично посочва в мотивите към съдебния акт, че няма данни организаторите на семинарите изобщо да са искали съгласието на Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров за обявяване на служебното им качество, още по-малко - такова съгласие да е изрично и предварително давано, и то с определената цел - да се насърчат трети лица да платят цената за участие в семинара. По административната преписка и в съдебната фаза на делото пред АССГ не са събрани доказателства, от които да се направи извод за осъществяването на едно от двете изпълнителни деяния, предвидени в чл. 11 ЗПУКИ, а именно кога и с какъв акт Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров са дали съгласие служебното им положение да бъде използвано за търговска реклама или кога и при какви обстоятелства същите лица са използвали служебното си положение за търговска реклама, при това с определената в Решение № 135 от 09.10.2012 г. на КПУКИ цел - да информират и насърчат лица (ангажирани професионално в процедури за възлагане на обществени поръчки) да заплатят такса и участват в семинари и други мероприятия.

Отношенията между организаторите на семинарите и Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров са уредени чрез договори, в чийто предмет е посочено единствено изнасянето на лекции. В тези договори не се съдържа уговорка или волеизявление от страна на Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров, с която същите да са дали съгласието си за използване на служебното им положение в търговска реклама (съобразно общото понятие за реклама в чл. 2, б. "f" от Европейската конвенция за трансгранична телевизия, Обн. ДВ, бр. 112 от 2002 г.). От друга страна, в тези договори няма условия и уговорки, които да включват по някакъв начин извършването на търговска реклама. Имената и длъжностите на Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров са представени по същия начин както и имената и длъжностите на останалите участници в семинарите. От друга страна, посочването в програмата на семинара на позицията, която двете лица заемат, представлява един публичен факт. Съставът на КЗК е известен на обществото, Решенията на Народното събрание за избор на членове на КЗК са публикувани в Държавен вестник, като подробна информация, вкл. снимки и биографии, е публикувана и на интернет страницата на КЗК.

Най-накрая, ирелевантно за приложението на чл. 10, ал. 2 и чл. 11 ЗПУКИ е предхождащо или последващо еднолично разрешение на председателя на КЗК за участие в семинари. Възможността за упражняване на преподавателска дейност е предвидена в специалния закон - чл. 4, ал. 3 Закона за защита на конкуренцията (ЗЗК), съгласно която членовете на КЗК не могат да заемат друга платена длъжност, освен когато упражняват научна, преподавателска или арбитражна дейност. Следователно е налице изрична законова възможност за упражняване на преподавателска дейност, каквато дейност е изнасянето на лекции, включително като нещатен лектор извън рамките на редовен учебен процес и извън учебните заведения, както правилно е установил АССГ. Неоснователно обаче първоинстанционният съд е приел, че Елена Орлинова Димова - Мушмова и Александър Димов Александров са ангажирали колективния орган без да са оправомощени да действат от

адрес гр. София, бул. "Витоша" № 18, ет. 5, да заплати на Александър Димов Александров от гр. София, деловодни разноски за касационната инстанция в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лева.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 13258/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 10281/2012 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 4515 от 5.07.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 10281/2012 г.

№ 11

Решение № 3790 от 18.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 12681/2013 г., VII о., докладчик съдията Павлина Найденова

чл. 9, ал. 1 и ал. 2 ЗПУКИ
чл. 11 ЗПУКИ

Чл. 11 ЗПУКИ е гаранция за неизползване на служебното положение с цел създаване на предимство на търговски субекти чрез участие на лице, заемащо публична длъжност в търговска реклама.

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /КПУКИ/ срещу решение № 4760 от 11.07.2013 г. по адм. д. № 4001/2013 г. на Административен съд София - град, с което е отменено решение № 122/20.09.2012 г. на КПУКИ. С решение № 122/20.09.2012 г. е установен конфликт на интереси по отношение на Димана Ангелова Ранкова, в качеството й на заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", за това, че е допуснала нарушение на забраната по чл. 11 ЗПУКИ като е използвала служебното си положение за извършване на търговска реклама, посещавайки организирано представяне на българската икономика, капиталовия пазар и приватизация на 33-процентния дял на държавата в E. ON, EVN и CEZ, проведено на 6.12.2011 г. в Лондон, както и за това, че е осъществявала контролни дейности в процедура по одобряване на проспект за допускане до търговия на емисия корпоративни необезпечени облигации, започнала по заявление с вх. № РГ-05-1527-1/26.10.2010 г., подадено от "Българска банка за развитие" АД и приключила с Решение № 835-Е/22.12.2010 г. на КФН и заявление с вх. № РГ-05-1527/6 от 8.07.2011 г., приключила с Решение № 556-Е/31.08.2011 г. - нарушение на забраната по чл. 9, ал. 2 във връзка с ал. 1 ЗПУКИ.

Излагат се касационни основания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител, излага доводи за правилност на решението. Претендира разноски.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Върховният административен съд, Седмо отделение, намира жалбата за процесуално допустима, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да отмени оспореното решение, съдът е приел, че изводът за наличие на конфликт на интереси и нарушение на забраната по чл. 11 ЗПУКИ, направен от комисията, се основава само на приложената в преписката покана от Българска фондова борса с изх. № 985/23.11.2011 г., постъпила в КФН на 23.11.2011 г., до Димана Ранкова за участие в организирано представяне на българската икономика, капиталовия пазар и приватизация на 33-процентните държавни дялове в E. ON, EVN и CEZ, което е проведено на 6.12.2011 г. пред инвестиционната общност в Лондон, зала Форум на Лондонската фондова борса

Липсват доказателства, от които да се направи обоснован извод за наличието на елементите от фактическия състав на чл. 11 ЗПУКИ, че жалбоподателката пред съда е използвала служебното си положение или е дала съгласие то да бъде използвано за търговска реклама. Отчетен е характерът на проведеното в Лондон събитие. Видно от поканата, на събитието са представени за приватизация дяловете на българската държава в E. ON, EVN и CEZ. Приходите от тази продажба ще бъдат за сметка на собственика на тези дялове - държавата, чрез съответното ведомство - принципал. Интересът на държавата е винаги публичен, а не частен, поради което с присъствието си на събитието в Лондон жалбоподателката не би могла да извърши реклама, още повече търговска, в частен интерес.

За неправилно е прието решението на КПУКИ и в частта, с която е установен конфликт на интереси и нарушение на забраната по чл. 9, ал. 2 ЗПУКИ. Разпоредбата препраща към чл. 9, ал. 1 ЗПУКИ, която забранява на лице, заемащо публична длъжност да се разпорежда с държавно или общинско имущество, да разходва бюджетни или извънбюджетни средства, включително средства от фондове, принадлежащи на Европейския съюз или представени от Европейския съюз на българската държава, да издава удостоверения,

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4760 от 11.07.2013 г. по адм. д. № 4001/2013 г. на Административен съд София - град.

Осъжда Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси да заплати на Димана Ангелова Ранкова разноски по делото в размер на 1000 лв., адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 12681/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 4001/2013 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 4760 от 11.07.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 4001/2013 г.

Решение № 2645 от 25.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10977/2013 г., VII о., докладчик председателят Йовка Дражева

чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ
чл. 5 ЗПУКИ
чл. 11 ЗПУКИ

По смисъла на глава II от ЗПУКИ конфликтът на интереси се изразява в наличието на несъвместимост по чл. 5 ЗПУКИ или в нарушаване на законовите забрани на чл. 6 - чл. 11 ЗПУКИ. За да е налице конфликт на интереси, съгласно чл. 2 ЗПУКИ, са изискуеми три кумулативни предпоставки: лице, заемащо публична длъжност, частен интерес (облага) и възможността този частен интерес да повлияе върху обективното и безпристрастно изпълнение на задълженията или упражняване на правомощията на лицето по служба.

За да възникне "конфликт на интереси", следва да е налице установен по безспорен начин частен интерес, който от своя страна може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето, заемащо публична длъжност. Нормата на закона не предвижда възможност за възникване на "конфликт на интереси", основаващ се на хипотетичен "частен интерес". Частният интерес се свързва с материална или нематериална облага по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ или за лицето, заемащо публична длъжност или за свързаните с него лица.

Производството е по чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационната жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси срещу решение по адм. д. № 2627/2013 г. по описа на АССГ с искане за отмяна поради материална незаконосъобразност. Нарушена е забрана на чл. 11 от ЗПУКИ. Неправилно съдът приема, че няма доказателства за възмездност на даденото съгласие. Директорът на ОП "Гробищни паркове" София е дал съгласие за поставяне на рекламно табло не на определеното за целта място, което е извън правомощието му по чл. 40, т. 2 от Наредбата за гробищни паркове и погребално-обредна дейност на територията на СО. Надписът на табелата представлява реклама на "Частен гробищен парк "Бояна" по смисъла на т. 5 от Приложение № 6 към чл. 24, ал. 1 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на СО. В писмените бележки процесуалният представител твърди, че е доказана нематериална облага по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗПУКИ, частен интерес на дружеството, което управлява и стопанисва единствения Частен гробищен парк на територията на Столична община. Нематериалната облага представлява оказване на влияние, помощ и подкрепа за Частен гробищен парк "Бояна " ЕАД. Григоров имал правомощия във връзка с дейността на търговското дружество, защото то било задължено да уведоми директора на ОП "Гробищни паркове" за извършваните от него траурни услуги. По същество иска отмяна на първоинстанционното съдебно решение и отхвърляне на жалбата.

Ответната страна Венцислав Лазаров Григоров оспорва касационната жалба. Твърди, че е в неговите правомощия да определи местата, на които могат да се поставят съобщения, афиши, некролози. Твърдението, че таблото е поставено не на определеното за целта място е недоказано. В обяснението пред Комисията сочи, че табелата е била в коридора на административната сграда, там където е определеното от него място за обявления. Поставянето на таблото не е с рекламна цел. Прекият му ръководител от Столична община е разпоредил да постави информация за частния гробищен парк, защото има недостиг на гробни места в гр. София. ОП "Гробищни паркове" е бюджетно предприятие и няма търговски интерес, нито се конкурира с фирми от погребалния бизнес. Информационното табло не представлява реклама.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Правилен е изводът на решаващия съд за отсъствие на материалноправните предпоставки, обуславящи съществуването на конфликт на интереси при условията на чл. 11 от ЗПУКИ вр. с чл. 2 от закона, включващ - лице, заемащо публична длъжност, наличие на частен интерес на лицето и интересът да може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на служебните му задължения. От тази дефиниция следва, че конфликт на интереси може да има единствено в случаите, когато съответният

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 10977/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 2627/2013 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 3861 от 10.06.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 2627/2013 г.

Решение № 6783 от 20.05.2014 г. на ВАС по адм. д. № 656/2014 г., VII о., докладчик председателят Лозан Панов

чл. 8 ЗПУКИ

Производство по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ, Комисията) срещу решение № 7103 от 18.11.2013 г. по адм. дело № 6516/2013 г. на Административен съд София-град (АССГ), с което е отменено Решение № 228 от 28.05.2013 г. на КПУКИ. Твърди се неправилност на обжалваното решение и се иска отмяната му. Процесуалният представител на касатора представя писмени бележки. Претендират се разноски.

Ответната страна - Красимир Митев Мирев от гр. Търговище взима становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита постъпилата жалба за допустима, като подадена в срок, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

С решение № 7103 от 18.11.2013 г. по адм. дело № 6516/2013 г. на АССГ е отменено Решение № 228 от 28.05.2013 г. на КПУКИ, с което е установен конфликт на интереси по отношение на Красимир Митев Мирев, за това че в качеството му на кмет на община Търговище е подписал 9 броя оперативен документ "искане" в частен интерес на свързано с него лице по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на Закона за предотвратяване и установяване на конфликта на интереси (ЗПУКИ) - "Белла" ЕООД, с едноличен собственик и управител Димитър Красимиров Мирев - негов син, в нарушение на разпоредбата на чл. 8, изречение първо, предложение първо от ЗПУКИ, както и неподаването на декларация по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ по повод подписването на посочените 9 броя оперативни документи "искане".

По делото е установено, че Красимир Митев Мирев е подписал 9 бр. искания за периода 01.12.2009 г. - 04.01.2012 г., с които се утвърждават разходи направен за закупуване на канцеларски материали, печати и адаптер (на обща стойност 1 428 лв.) от "Белла" ЕООД. С тези искания за утвърдени направени разходи по докладни записки на различни служители на общината за нуждите от съответните канцеларски материали във връзка с изменения в законодателството, като след извършване на разхода, кметът на общината - Красимир Митев Мирев го е утвърдил, за да се осъществи съответното разплащане.

Решаващият съд е приел, че по отношение на Красимир Митев Мирев е установен по безспорен начин първият елемент от фактическия състав на чл. 8 от ЗПУКИ (лице заемащо публична длъжност), но не са налице вторият и третият елемент от фактическия състав на посочената разпоредба, тъй като подписването на исканията в графата "утвърждаване на разхода" от кмета на общината по смисъла на закона не представлява подготовката на акт, тъй като извършването на плащането, което става само въз основа на посоченото утвърждаване не представлява акт по смисъла на закона, а е фактическо действие. Според АССГ, макар и да е доказано подписването на исканията, липсват доказателства, установяващи наличието на частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията и задълженията на Красимир Митев Мирев, а облагата за свързаното лице е законна, тъй като е получена след насрещна съответна престация.

Административен съд София-град е приел също така, че е нарушена процедурата по установяване на конфликт на интереси (чл. 22ж ал. 2 изр. второ от ЗПУКИ), с което се засяга валидността на формираната от колективния орган воля, защото видно от представеният по делото протокол № 145 от 07.02.2013 г. на свое заседание комисията е изслушала Красимир Митев Мирев, но не е взела решение, доколкото в този протокол няма обективирано такова и няма отбелязване на извършено гласуване. Няма проведено следващо заседание, на което да е проведено явно гласуване и с което да е взето решение, че по отношение на Красимир Митев Мирев се установява конфликт на интереси.

Решението е неправилно.

Решението е прието при спазване на изискуемия кворум с 4 гласа "за". В този смисъл е неправилен изводът на първоинстанционния съд за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Ето защо, като е приел, че липсва конфликт на интереси по отношение на Красимир Митев Мирев, АССГ е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него при условията на чл. 222, ал. 1 АПК следва да бъде постановено друго такова, с което жалбата му срещу Решение № 228 от 28.05.2013 г. на КПУКИ, се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. с чл. 228 АПК, вр. с чл. 81 ГПК, вр. с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, препращащ към чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от същата Наредба, в полза на касатора се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 300 лева.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 7103 от 18.11.2013 г. по адм. дело № 6516/2013 г. на Административен съд София-град и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Красимир Митев Мирев срещу Решение № 228 от 28.05.2013 г. на Комисия за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси.

ОСЪЖДА Красимир Митев Мирев от гр. Търговище да заплати на Комисията за предотвратяване и установяване конфликт на интереси, разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 656/2014 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 6516/2013 на Адм. съд - София-град - виж Протокол от 31.10.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 6516/2013 г.;Решение № 7103 от 18.11.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 6516/2013 г.

Дата 26.6.2014 г.

чл. 22

Решение № 9803 от 28.06.2013 г. на ВАС по адм. д. № 3581/2013 г., VII о., докладчик председателят Ваня Анчева

чл. 22, ал. 1 ЗПУКИ
чл. 27, ал. 5 ЗПУКИ

Легално въведената забрана съгласно нормата на чл. 22, ал. 1 ЗПУКИ обхваща участие или представителство на физическо или юридическо лице в процедури по усвояване на средства от фондовете на ЕС, както и обществени поръчки пред институцията, в която бившият държавен служител е заемал публична длъжност. Законодателят налага забраната за участие като фактическо действие в процедура по обществени поръчки или предоставяне на средства от фондове на ЕС. Релевантното участие не е ограничено само относно собствениците или представителите на конкретно юридическо лице, а към всички лица, участващи реално в процедурата пред съответното ведомство.

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ).

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ) срещу решение № 430 от 18.01.2013 г., постановено по адм. дело № 9246/2011 г. на Административен съд - София - град (АССГ), с което е отменено решение № 5/15.09.2011 г. на КПУКИ. Твърди се материална незаконосъобразност на съдебния акт и се претендира отмяната му.

Ответникът - Шинка Илиева Маринова, чрез адв. Ботева от САК, моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Върховният административен съд, седмо отделение, счита касационната жалба за допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК (съобщение за постановеното решение е връчено на 24.01.2013 г., а жалбата е постъпила на 5.02.2013 г.), от лице с правен интерес, срещу подлежащ на обжалване валиден и допустим съдебен акт. По същество съдът намира същата за основателна, по следните съображения:

С първоинстанционното решение АССГ е приел, че фактическият състав на забраната за осъществяване на дейност в условията на конфликт на интереси по чл. 22 ЗПУКИ обхваща следните елементи - лицето да е заемало публична длъжност, в последната година от изпълнение на служебните си задължения да е участвало в процедури, свързани с фондове, принадлежащи на Европейския съюз (ЕС) или предоставени на българската държава и на трето място, да е участвало лично или като съдружник, притежател на дялове, управител или чл. на управителен или контролен орган на юридическо лице в процедура, свързана с предоставяне на такива средства пред институцията, в която е заемало публичната си длъжност.

От данните по делото е установено и не е налице спор по фактите, че Шинка Маринова е била директор на Дирекция "Фондове на ЕС за околната среда" към МОСВ до 24.08.2009 г. На 3.09.2009 г. същата сключва граждански договор с търговското дружество "Геос" ЕООД, като на 18.11.2009 г. това дружество печели обществена поръчка, обявена от Община Баните, за която общината е кандидатствала и одобрена за финансиране пред МОСВ по проект "Техническа помощ за подготовка на инвестиционен проект "Изграждане на съоръжения за компостиране и предварително третиране на отпадъци, закриване и рекултивация на общинско депо в местността "Оран Преслуп - Киселк" на община Баните, област Смолян". Съгласно сключения граждански договор между Маринова и дружеството "Геос" ЕООД, тя следва да извърши консултантски услуги с предмет "осигуряване на подкрепа при организацията и управлението" на цитирания проект. На тази база АССГ приема, че първият и вторият елемент от фактическия състав на забраната по чл. 22 ЗПУКИ са налице. Същевременно отбелязва, че не е нарушено изискването Шинка Маринова да е участвала лично или като съдружник, притежател на дялове, управител или чл. на управителен или контролен орган на юридическо лице в процедура, свързана с предоставяне на средства от ЕС, поради което отменя решение № 5 от 15.09.2011 г. на КПУКИ, установяващо конфликт на интереси на Шинка Маринова.

бенефициента, като характера и същността на изпълняваните от нея дейности съответстват на заеманата по-рано публична длъжност. В този контекст несъмнено Маринова е действала в условията на конфликт на интереси, в забранения за това едногодишен срок, поради което като е приел обратното АССГ е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, а спорът - решен по същество с отхвърляне на жалбата срещу акта на КПУКИ.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, съдът счита, че такива следва да бъдат определени, съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 4 АПК, вр. с чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 150 (сто и петдесет) лева за настоящата съдебна инстанция. Разноски за производството пред АССГ не се дължат, т. к. не са били претендирани.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 430 от 18.01.2013 г., постановено по адм. дело № 9246/2011 г. по описа на Административен съд - София-град и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Шинка Илиева Маринова, от гр. София, ул. "Фритьоф Нансен" № 15 А, срещу решение № 5 от 15.09.2011 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси.

ОСЪЖДА Шинка Илиева Маринова, гр. София, ул. "Фритьоф Нансен" № 15 А, да заплати на Комисията за установяване и предотвратяване на конфликт на интереси, юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението е окончателно.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 3581/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 9246/2011 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 430 от 18.01.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 9246/2011 г.

чл. 22

Дата 26.6.2014 г.

Решение № 15069 от 15.11.2013 г. на ВАС по адм. д. № 5514/2013 г., VII о., докладчик съдията Павлина Найденова

чл. 22, ал. 1 и ал. 2 ЗПУКИ

Законовата забрана по чл. 22, ал. 1 ЗПУКИ има за цел ограничаване на ползването на възможности, контакти, познания и натрупан опит при участието им в процедури по обществени поръчки и такива за предоставяне на фондове на ЕС. Целта е недопускане на ползи за лицето, заемащо публична длъжност, които се дължат на информация, до която е имало достъп в резултат на заеманата длъжност. Участието по смисъла на чл. 22, ал. 1 ЗПУКИ в процедури за възлагане на обществени поръчки или по усвояване на средства на ЕС от бивши държавни служители би създало привилегия и неравнопоставеност между субектите, които ползват срещу заплащане услугите на тези лица и други субекти, които участват в такива процедури. Това е възможно както при възлагането или спечелването на тези процедури, така и при контролирането и проверка на изпълнението им.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /КПУКИ, Комисията/ срещу решение № 1035 от 15.02.2013 г. по адм. д. № 5534/2012 г. на Административен съд София- град, с което е отменено решение № 57/24.04.2012 г. на Комисията, с което е установено по отношение на Мария Асенова Метин конфликт на интереси за това, че с участието си по изпълнението на договор за обществена поръчка № 2/2.04.2009 г. като ключов експерт по ЗОП и във връзка със заеманата от нея длъжност старши експерт в отдел "Подготовка на проекти, тръжни процедури и сключването на договори" в Дирекция "Фондове на ЕС за околна среда" - МОСВ е нарушила разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от ЗПУКИ, конфликт на интереси по отношение на Албена Милотинова Бонева-Люцканова за това, че с участието си по изпълнението на договор за обществена поръчка № 2/2.04.2009 г. като ключов експерт-финансист и във връзка с изпълняваната от нея длъжност началник отдел "Подготовка на проекти, тръжни процедури и сключване на договори" в Дирекция "Фондове на ЕС за околна среда" - МОСВ е нарушила разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от ЗПУКИ, по отношение на Румен Янчов Апостолов конфликт на интереси за това, че с участието си като управляващ обединение "Трипод-Еко проект 2000 -Контролс" в процедурата по провеждане на обществена поръчка по ЗОП с предмет "Техническа помощ за организация и управление на договорите по проект - Подготовка на интегриран инвестиционен проект във водния сектор на гр. Никопол", сключването на договор по обществената поръчка № 55/02.04.2009 г., участието си като ключов експерт-ръководител по проекта и участието си като едноличен собственик и управител на "Трипод" ЕООД и с оглед на заеманата от него длъжност държавен експерт по подготовката на тръжни документи и управление на международни проекти и програми на ЕС, в отдела "Стратегия, присъединителни програми и проекти" в Дирекция "Стратегия, европейска интеграция и международно сътрудничество" в МОСВ е нарушил разпоредбите на чл. 22, ал. 1 от ЗПУКИ. Установен е конфликт на интереси и по отношение на търговско дружество "Трипод" ЕООД с едноличен собственик на капитала и управител към онзи момент Румен Янчов Апостолов, по отношение на което в последната година от изпълнението на правомощията и задълженията си по служба лицето, заемащо публична длъжност, е осъществило действия по сключването на договор за обществена поръчка № 55/2.04.2009 г. с предмет "Техническа помощ за организация и управление на договорите по проект - Подготовка на интегриран инвестиционен проект във водния сектор на гр. Никопол", нарушение на чл. 22, ал. 2 от ЗПУКИ.

Излагат се касационни основание за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответните страни представят писмена защита, претендират разноски.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Върховният административен съд, Седмо отделение, намира жалбата за процесуално допустима, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество е основателна.

консултации и съвети, участвали са в изготвянето и сключването на договор за обществена поръчка № 55/2.04.2009 г. и с тези свои действия са участвали в процедура за предоставяне на средства на ЕС, чрез община Никопол, пред същата институция, в която са работили - МОСВ в ограничителния едногодишен срок след освобождаването им от длъжност.

Неоснователно е твърдението, че процедурата не се е развила пред същата институция, в която са заемали публична длъжност трите лица. Изпълнението на обществената поръчка от гражданско обединение "Трипод - Еко - Проект 2000 - Контролс" не е изолирано или отделно правоотношение от договора между МОСВ и община Никопол. Предметът на тази обществена поръчка е именно техническа помощ и управление на проекта, финансиран от министерството. Всички действия на гражданското обединение и ангажираните от него лица, в това число Метин, Бонева и Апостолов, са насочени към реализация на проекта. Осъществяването на проекта се намира под контрола и надзора и се преценява с оглед правилата и нормите на ЕС от министерството като финансиращ орган. Отчетите и другите документи, подготвяни от трите лица, са представяни пред институцията, в която те са работили до 2008 г. Нормата на чл. 22, ал. 1 от ЗПУКИ санкционира действия, които съответните лица са извършили след освобождаването им от длъжност в МОСВ. Законовата забрана има за цел ограничаване на ползването на възможности, контакти, познания и натрупан опит при участието им в процедури по обществени поръчки и такива за предоставяне на фондове на ЕС. Целта е недопускане на ползи за лицето, заемащо публична длъжност, които се дължат на информация, до която е имало достъп в резултат на заеманата длъжност. Участието по смисъла на чл. 22, ал. 1 в процедури за възлагане на обществени поръчки или по усвояване на средства на ЕС от бивши държавни служители би създало привилегия и неравнопоставеност между субектите, които ползват срещу заплащане услугите на тези лица и други субекти, които участват в такива процедури. Това е възможно както при възлагането или спечелването на тези процедури, така и при контролирането и проверка на изпълнението им. В този смисъл решението на КПУКИ съответства на целта на закона и обусловя прекратяване на практиката възможности, натрупани при изпълнение на служебни задължения след освобождаването да се ползват за частни цели, която чл. 22, ал. 1 и ал. 2 забранява.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение второ АПК, Върховният административен съд, Седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1035 от 15.02.2013 г. по адм. д. № 5534/2012 г. на Административен съд София- град и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Мария Асенова Метин, Албена Милотинова Бонева - Люцканова, Румен Янчов Апостолов и "Трипод" ЕООД София срещу решение № 57/24.04.2012 г. на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси .

Осъжда Мария Асенова Метин, Албена Милотинова Бонева -Люцканова, Румен Янчов Апостолов и "Трипод" ЕООД София да заплатят на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси разноски по делото в размер на 300 лв. юрисконсултско възнаграждение пред двете инстанции.

Решението не подлежи на обжалване.

Данни за делото и връзка с други актове:

- Протоколи и други документи по Дело № 5514/2013 г. - виж тук;
- Образувано във връзка с: Дело № 5534/2012 на Адм. съд - София-град - виж Решение № 1035 от 15.02.2013 г. на АдмС - София по адм. д. № 5534/2012 г.

чл. 53

Решение № 2349 от 19.02.2013 г. на ВАС по адм. д. № 11346/2012 г., V о., докладчик председателят Андрей Икономов

чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗПУКИ
чл. 8 ЗПУКИ
чл. 28, ал. 4 ЗПУКИ (отм.)
чл. 33, ал. 3 ЗПУКИ
чл. 35, ал. 1 ЗПУКИ
§ 24, ал. 3 ПЗР ЗПУКИ

За да възникне "конфликт на интереси", следва на първо място да е налице установен по безспорен начин, съществуващ частен интерес, който от своя страна може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията на лицето, заемащо публична длъжност. Законодателят е преценил, че дори само възможността съществуващият частен интерес да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на задълженията, води до състояние, което е обществено опасно и укоримо и като такова не следва да бъде допускано.

За да е налице "частен интерес", трябва да съществува "облага" по смисъла на чл. 2, ал. 3 ЗПУКИ. ЗПУКИ преследва облагата в случаите, когато тя е незаконна или получена следствие заеманата публична длъжност и/или връзката със свързано лице, заемащо такава длъжност. Такива са случаите на обогатяване - лично или на свързани лица, следствие на неправомерното използване на възможностите, предоставяни от заеманата публична длъжност. Посочените обстоятелства - облага и частен интерес, следва да са установени по надлежния ред и с предвидените за това в закона доказателства.

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ). Образувано е по касационна жалба от Димитър Стойчев Ташев от гр. Ракитово, обл. Пазарджик, чрез процесуален представител, против решение № 1658 от 27.03.2012 г., постановено по а. д. № 3435/2010 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ). С последното е отхвърлена жалбата му против решение № 1 от 28.12.2009 г. на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН), с което от своя страна, е установен конфликт на интереси на жалбоподателя на длъжност "главен инспектор" в РО ИДТН София, ГД "ИДТН" при ДАМТН.

Подадена е и втора касационна жалба от Ташев против допълнително решение № 4159/18.07.2012 г. по горепосоченото дело на АССГ, с което съдът е наложил глоба на жалбоподателя в размер на 5 000 (пет хиляди) лева за извършено административно нарушение по чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 8 от ЗПУКИ и е присъдил в полза на държавата сумата от 6 546,98 лв., получена от "Ди Енд Джи Консулт" ООД, във връзка със сключените между него и "Тобо проект" ООД, и "Металмодул" ООД договори.

Касационните жалби са подадени в срок и са процесуално допустими.

В касационната жалба против първото решение на АССГ е посочено, че същото е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди се, че неправилно е възприето от съда, че жалбоподателят попада в хипотезата на чл. 3, т. 25 от ЗПРКИ (изм.), както и че по делото не са налице доказателства, установяващи частен интерес, който може да повлияе върху изпълнението на задълженията на Ташев по смисъла на чл. 2, ал. 2 във вр. с чл. 3 от ЗПУКИ (изм.).

Във втората касационна жалба е посочено, че допълнително решение № 4159/18.07.2012 г. следва да бъде отменено на основание чл. 209, т. 3 от АПК.

Иска се отмяна на процесните решения.

Ответната страна - председателят на ДАМТН не взема становище по касационните жалби.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на двете касационни жалби.

надлежния ред и с предвидените за това в закона доказателства. Целта на закона е да попречи на възможността за незаконно обогатяване и/или получаване на нематериални облаги чрез използване на служебното положение от облагодетелстваното се лице, изпълняващо публична длъжност. В случая е установено, че Ташев е повлиян при изпълнение на служебните си задължения от облагата, която свързаното с него лице и той получават.
От представените данни по делото е видно, че Ташев е бил задължен всяка година да подава декларации за задълженията за разкриване и избягване на конфликт на интереси по смисъла на чл. 29а от ЗДСл (отм.), в които няма декларирани търговски, финансов или друг интерес във връзка с функциите му на съответната длъжност в ДАМТН, както собствен, така и а свързани с него лица. След влизане в сила на ЗПРКИ (изм.) от 1.01.2009 г. задълженията на лицата, заемащи публична длъжност подават декларации съгласно чл. 12 от закона. Ташев отново е посочил, че няма частен интерес, както и че не участва в търговски дружества, както и че няма свързани с него лица по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ и не е декларирал частен интерес по конкретен повод съгласно чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ. Доказано е, че Ташев е заверил проекти, изготвени от дружеството, в което е управител, както и е че другият управител е съпругата му, т. е. те са свързани лица по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПУКИ. В този случай съдебният състав закономерно приема, че при заверката на проектите Ташев действа в частен интерес, което по смисъла на закона, обосновава и изводите за това, че предприетите действия от страна на Ташев са насочени към реализиране на облага, както и заключението, че по отношение на него е налице конфликт на интереси и поведението му съставлява нарушение по смисъла на чл. 2 и чл. 8 от ЗПУКИ.

Касационният довод за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила е неоснователен. В касационната жалба е посочено, че в декларацията на л. 85 по делото, която е от 4.02.2009 г., Ташев е посочил, че е чл. на орган на управление и контрол на търговско дружество или кооперация. В т. 1 от декларацията от същата дата по чл. 12, т. 2 във вр. с чл. 14 от ЗПРКИ (изм.) Ташев е посочил, че не е управител или чл. на орган на управление или контрол на юридически лица с нестопанска цел, търговски дружества или кооперации (л. 83). Посочено е още, че няма свързани с него лица, дейността на които би довела до възникване на конфликт на интереси, както и че няма друга информация за частен интерес. От посоченото настоящият съдебен състав прави извод, че Ташев не е декларирал участието си в търговските дружества и свързаните с него лица, с които е възникнал конфликт на интереси при изпълнение на служебните му задължения.

Решението е постановено след обсъждане и преценка на всички събрани в хода на делото доказателства, както и на доводите на страните, а изводите на съдебния състав са подробно мотивирани. Съдебният акт съдържа и конкретни съображения за наличие на частен интерес за Ташев при заверка на проектите, съответно за конфликт на интереси на основанията, предвидени в ЗПУКИ.

Нормата на чл. 8 от ЗПУКИ установява забрана при изпълнение на публичната си длъжност лицето да участва в подготовката, обсъждането, приемането, издаването или постановяването на актове, да изпълнява контролни или разследващи функции или да налага санкции в частен интерес. Такова лице няма право да сключва договори или да извършва други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията си или задълженията си по служба. Съобразно доказателствата по делото, поведението на касатора правилно е квалифицирано като наличие на частен интерес, изразяващ се в получаване на облага в полза на самия него и на свързано с него лице, под формата на заверка на проекти, изготвени от "Ди Енд Джи Консулт" ООД.

Обоснован е изводът на съда, че процесното решение е издадено от компетентен орган, в установената форма, в съответствие с целта на закона, без противоречие с материалноправни разпоредби и при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение на касационната жалба срещу допълнително решение № 4159 от 18.07.2012 г. ВАС смята, че съгласно чл. 28, ал. 4 от ЗПУКИ (отм.), приложима по силата на § 24, ал. 3 от ПЗР на ЗИД на ЗПРКИ, съдът е бил длъжен да наложи предвиденото в закона наказание, както и да се произнесе по чл. 33, ал. 3 от ЗПУКИ.

Съгласно чл. 35, ал. 1 от ЗПУКИ лице, заемащо публична длъжност, което наруши разпоредба на глава втора от закона, се наказва с глоба в размер от 5000 до 7000 лв. Съдът е наложил минималният размер на предвидената глоба, тъй като правилно е установил, че